

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Συλλογή διηγημάτων του Ομίλου Δημιουργικής Γραφής του
2ου Πρότυπου Λυκείου Θεσσαλονίκης-«Λευκός Πύργος»
2022-2023 Επιμέλεια: Ελένη Κ. Παπαδοπούλου, φιλόλογος-
υπεύθυνη Ομίλου

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Συλλογή διηγημάτων του Ομίλου Δημιουργικής Γραφής του 2ου
Πρότυπου Λυκείου Θεσσαλονίκης-«Λευκός Πύργος» 2022-2023
Επιμέλεια: Ελένη Κ. Παπαδοπούλου, φιλόλογος-υπεύθυνη Ομίλου

Τίτλος: Ιστορίες Μυστηρίου (Συλλογή διηγημάτων)

Έτος δημοσίευσης : Θεσσαλονίκη 2023

ISBN: 978-618-86537-0-2

Επιμέλεια: Ελένη Κ. Παπαδοπούλου

Εξώφυλλο: Η δημιουργική ομάδα του Ομίλου Δημιουργικής Γραφής

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση–Όχι Παράγωγα Έργα 4.0

Όμιλος Δημιουργικής Γραφής 2^{ον} Πρότυπου ΓΕ.Λ. Θεσσαλονίκης –«Λευκός Πύργος» 2022-2023

Αλεξίου Αθανάσιος

Γραμμενίδου Γεωργία

Καραγιάννη Ζαχαρούλα

Πολύμου Γενοβέφα

Πολύμου Ελένη

Σεβαστού Αλίκη

Σκουρκέα Βασιλεία

Τσιρίκα Ειρήνη

Υφαντίδου Βασιλική

Ελένη Κ. Παπαδοπούλου, Υπεύθυνη Ομίλου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή.....	5
Αποστολή 287A35.....	6
Βασιλεία Σκουρκέα	
Η πολιτεία της Ιχώρ.....	12
Γενοβέφα Πολύμου	
Η χώρα των θαυμάτων 222.....	14
Γεωργία Γραμμενίδου	
«Κάτι τρέχει...».....	17
Ελένη Πολύμου	
Ταξιδεύοντας με ένα καράβι από Θεσσαλονίκη για Περαία.....	21
Αλίκη Σεβαστού	
Ταξίδι από την Περαία στη Θεσσαλονίκη	23
Γεωργία Γραμμενίδου	
Τρόμος χωρίς προοπτική.....	24
Γενοβέφα Πολύμου	
Το κόκκινο μαντήλι.....	26
Βασιλική Υφαντίδου	
Ένας νόμος-μυστικό.....	28
Αλίκη Σεβαστού	
«Το Στοιχειωμένο Παλάτι».....	30
Ελένη Πολύμου	
Το Ευλογημένο Παλάτι.....	31
Βασιλεία Σκουρκέα	
Αλήθεια.....	33
Αλίκη Σεβαστού	
«Αν ζούμε στις καρδιές που αφήσαμε πίσω μας δεν θα πεθάνουμε ποτέ».....	34
Γεωργία Γραμμενίδου	
Καθρέφτες.....	36
Βασιλεία Σκουρκέα	

Οι Καθρέφτες της Ψυχής.....39

Ελένη Πολύμου

Adventure of a lifetime.....41

Αθανάσιος Αλεξίου

Ο πνιγμός.....43

Ελένη Πολύμου

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Όμιλος Δημιουργικής Γραφής του 2^{ου} Πρότυπου Λυκείου Θεσσαλονίκης-«Λευκός Πύργος» κατά το σχολικό έτος 2022-2023 ασχολήθηκε με τις Ιστορίες Μυστηρίου. Από τους Φελλόποδες του Λουκιανού έως τα Χόμπιτ του Τόλκιν και το Ψάρι-Νησί της Κορνέτη, οι κόσμοι που επινοούν οι συγγραφείς αναζητούν αναγνώστες για να τους συναρπάσουν αλλά και να τους ωθήσουν να δημιουργήσουν τις δικές τους ευφάνταστες ιστορίες. Εκτός από την ιδιότυπη λέσχη ανάγνωσης που μελέτησε κείμενα των Πόε, Απουλήιου, Βερν, Βουτυρά, Θωμά, Καρυωτάκη, Κορνέτη, Λουκιανού, Μαρή, Παπαδιαμάντη, Πλάτωνα και Τόλκιν, η έμπνευση αρδεύτηκε και από την περιήγησή μας στο Μουσείο των ψευδαισθήσεων και κορυφώθηκε με τη λύση των γρίφων στο δωμάτιο απόδρασης των Illuminati.

Τα διηγήματα των μελών του Ομίλου Δημιουργικής Γραφής είναι αποτέλεσμα συστηματικών και αναστοχαστικών κειμένων και βασίστηκαν σε ασκήσεις δημιουργικής γραφής, με έμφαση στο φανταστικό αφήγημα και με οδηγό τη φαντασία που παραβιάζει τα όρια της λογικής και δημιουργεί μια νέα τάξη, ή ορθότερα μια αταξία πραγμάτων, και στους μετασχηματισμούς κειμένων. Σε κάθε κείμενο που μελετήσαμε δώσαμε προτεραιότητα στη διαγραφή των χαρακτήρων, ώστε οι επίδοξοι συγγραφείς να είναι σε θέση, στα δικά τους πρωτότυπα κείμενα, να τους δώσουν υπόσταση με τα ανάλογα χαρακτηριστικά γνωρίσματα και μέσα στο φανταστικό σκηνικό και την υπόθεση της επινοημένης ιστορίας τους.

Με μέσα τη γλώσσα και τις ποικιλίες της, τις αφηγηματικές φόρμες, πέρα από τις αυστηρές γραμματολογικές προδιαγραφές, και την παρατήρηση και την περιγραφή, οι μαθητές και οι μαθήτριες του Ομίλου δημιούργησαν αφηγηματικά κείμενα με φανταστικό περιεχόμενο, μυστήριο και περιπέτεια, με τη διαδικασία της διερεύνησης και της ανακάλυψης του μυστηρίου σε λογοτεχνικά κείμενα καταξιωμένων συγγραφέων και ήρθαν σε επαφή με τη λογοτεχνία, απολαμβάνοντας με παιγνιώδη και δημιουργικό τρόπο τα οφέλη της.

Ελένη Κ. Παπαδοπούλου, ΜΑ Φιλολόγος-Θεολόγος

Υπεύθυνη Ομίλου Δημιουργικής Γραφής

2^ο Πρότυπο ΓΕ.Λ. Θεσσαλονίκης –«Λευκός Πύργος»

Αποστολή 287A35**Σκουρκέα Βασιλεία**

«Η αποστολή 287A35 ξεκινάει σε 3... 2... 1! Καλό ταξίδι Μαύρε Αετέ, να γυρίσετε πίσω σώοι και αβλαβείς, παιδιά. Ο Θεός μαζί σας!» ακούσαμε από τα ηχεία της καμπίνας του υποβρυχίου. Καταλάβαμε ότι ήμασταν κάτω από το νερό μόλις νιώσαμε το γνωστό αίσθημα στην κοιλιά μας.

«Ε, παιδιά ελάτε να βγάλουμε φωτογραφία όλοι μαζί!» φώναξε η Νικόλ κρατώντας ψηλά στα χέρια της μια κάμερα. 4 χαμόγελα σχηματίστηκαν και το κλικ ακούστηκε, «Φέρε μου να δω πως βγήκα!», «Α-α-α, θα πρέπει να περιμένετε μέχρι το τέλος της αποστολής για να την δείτε, υπομονή» είπε η Νικόλ με παιχνιδιάρικο βλέμμα και όλοι γέλασαν. «Λούκα, πόσο έχουμε κατέβει;» με ρώτησε η Μέρεντιθ και κοίταξα το μηχάνημα, «5.000 μέτρα κάτω από το νερό, όχι πολύ. Έχουμε ακόμα μπροστά μας» της απάντησα και όλοι μείναμε να ρίχνουμε κλεφτές ματιές ο ένας στον άλλον.

Αυτή είναι η παρέα μου. Η Νικόλ, ο Έντγκαρ και η Μέρεντιθ. Σαν χθες θυμάμαι που πήραμε τα πτυχία μας και τρέχαμε με τα χαρτιά στο χέρι έξω από το Πανεπιστήμιο. «Γιατί χαμογελάς;» με ρώτησε η Μέρεντιθ, «Τίποτα, απλά θυμήθηκα την αποφοίτησή μας» απάντησα και είδα το βλέμμα όλων να γλυκαίνει. Δεν υπάρχει πιο όμορφη εικόνα στα μάτια μου. Πόσο αλλάξαμε... Πόσο μεγαλώσαμε. «Ε! Θυμάστε τότε που είχαμε μαζευτεί στο σπίτι του Έντγκαρ και κλαίγαμε επειδή κανένας δεν καταλάβαινε φυσική και γράφαμε για να περάσουμε 2ο έτος;» είπε η Νικόλ και όλοι σκάσαμε στα γέλια. Έτσι συνεχίστηκε η συζήτηση, όλοι λέγαμε παρελθοντικές μας στιγμές και γελούσαμε ξανά και ξανά και ξανά. Δάκρυα άρχισαν να κυλάνε από τα μάγουλά μας, μόνο που αυτή τη φορά δεν ήταν για το θέμα Δ στη σελίδα 744, αλλά επειδή γελούσαμε υπερβολικά πολύ. «ΠΑΙΔΙΑ! Σταματήστε! Πονάνε τα μάγουλά μου από το γέλιο!», στο άκουσμα αυτής της φράσης αρχίσαμε πάλι να γελάμε.

Η ώρα πέρασε γρήγορα. «Παιδιά, φτάσαμε τα 20.000 μέτρα κάτω από το νερό. Ξεκινάω την οριζόντια κίνηση του υποβρυχίου» είπε η Μέρεντιθ και έπιασε το τιμόνι. Πήγα στο παράθυρο και κοίταξα τον ωκεανό. Αυτός είναι ο λόγος που αγαπώ τη δουλειά μου. Κάθε φορά που κοιτάω τον κόσμο κάτω από το νερό ερωτεύομαι ξανά από την αρχή με τη δουλειά μου. «Τι κοιτάς;» άκουσα τη Νικόλ από πίσω μου. «Α, απλά τον ωκεανό», «Το κάνεις κάθε φορά» είπε και μου χαμογέλασε. «Αφού ξέρεις

γιατί με ρωτάς» της είπα και έκανα χώρο για να έρθει να δει και αυτή από το παράθυρο. Κοίταξε και αυτή έξω από το παράθυρο και είδα τα μάτια της να γυαλίζουν. Μείναμε εκεί κάμποσα λεπτά. Ήσυχoi. Απλά κοιτούσαμε έξω από το παράθυρο. «Μακάρι να μπορούσα να ζήσω κάτω από το νερό» της είπα και ακούμπησα το κεφάλι μου στο γερό τζάμι του παραθύρου. Με κοίταξε και χαμογέλασε, «Μακάρι να ήμουν νεράιδα για να κάνω την ευχή σου πραγματικότητα. Ξέρω πόσο πολύ το θέλεις» είπε και έφυγε για να τσεκάρει τα μηχανήματα. Κοίταξα πάλι έξω από το παράθυρο, αλλά αυτή τη φορά είδα την αντανάκλασή μου. Έχω αναποκοκκινίσει. Πιάνω το κούτελό μου για να δω αν έχω πυρετό, μπα. Γιατί έτσι;

«Εμ... Παιδιά, νομίζω πως θα θέλατε να το δείτε αυτό» είπε η Μέρεντιθ δείχνοντας με το χέρι της μια μεγάλη σκιά. Καθώς πλησίασα σιγά-σιγά, κατάλαβα ότι η σκιά ήταν ένα τεράστιο, ακίνητο ψάρι. «Ε, Νικόλ! Πάω στοίχημα ότι δεν θα πας να εξερευνήσεις αυτό το ψάρι» είπε ο Έντγκαρ. «Ω, αλήθεια;» του είπε με πονηρό χαμόγελο η Νικόλ και ο Έντγκαρ την ακούμπησε απαλά στον ώμο, «Μην κάνεις καμία βλακεία και βάλεις τον εαυτό σου σε κίνδυνο, ναι; Θα πάμε να το δούμε όλοι μαζί μόλις τελειώσουμε με τις εσωτερικές έρευνες» της είπε και πήγε στη μηχανή για να δει. Η Νικόλ έφυγε με χαρωπό και γρήγορο βήμα έξω από την καμπίνα. Όχι.

Την ακολούθησα έξω από την καμπίνα. «Νικόλ! Έλα πίσω!» φώναξα και εκείνη γύρισε. «Τι έγινε;», «Ξέρω τι θες να κάνεις. Σε παρακαλώ, περίμενε να πάμε όλοι μαζί. Είναι επικίνδυνο» της είπα και άρχισε πάλι να περπατάει, «Μα θέλω να πάω. Δεν μπορώ να περιμένω!» είπε με ενθουσιασμό στη φωνή της αλλά εγώ την σταμάτησα, «Νικόλ. Άκου με καλά, μην τολμήσεις να κάνεις αυτό που σκέφτεσαι, εντάξει; Έλα πίσω στην καμπίνα να κάνουμε την εσωτερική έρευνα και θα πάμε όλοι μαζί. Σε παρακαλώ» της είπα και επιτέλους συμφώνησε.

Γυρίσαμε πίσω στην καμπίνα και βγάλαμε έξω ένα τεράστιο χαρτί και τα τάμπλετ μας. Οι υπόλοιποι γράφαμε ό,τι στοιχεία μπορούσαμε να αντλήσουμε από μακριά. Η εσωτερική έρευνα γίνεται κάθε φορά για να μπορέσουμε να συγκρίνουμε τη δουλειά μας πριν έρθουμε σε επαφή με το στοιχείο που εξετάζουμε και αφού το εξετάσουμε από κοντά. Πέρασαν πολλές ώρες και όλοι ήμασταν αφοσιωμένοι στη δουλειά μας, τα μάτια μου είχαν αρχίσει να πονάνε από την ακτινοβολία, ο Έντγκαρ γκρίνιαζε πως πιάστηκε η μέση του, η Μέρεντιθ έκανε διατάσεις στο χέρι της γιατί δεν μπορούσε να το κουνήσει και η Νικόλ είχε κοιμηθεί. «Παιδιά, νομίζω πρέπει να το

αφήσουμε για σήμερα και να συνεχίσουμε αύριο» είπα και έκλεισα το τάμπλετ. «Όπα-όπα, δεν υπάρχει περίπτωση. Πρέπει να πάμε να δούμε αυτό το ψάρι από κοντά. Θα κοιμηθούμε ενώ δεν ξέρουμε τίποτα για αυτό; Είναι μεγάλο ρίσκο...» είπε η Νικόλ αφού πετάχτηκε από τον ύπνο μόλις με άκουσε να μιλάω. «Συμφωνώ με τη Νικόλ, καλύτερα να πάμε να το δούμε από κοντά πριν πέσουμε για ύπνο. Να σιγουρευτούμε ότι δεν κινδυνεύουμε, τουλάχιστον» είπε η Μέρεντιθ. Συμφωνήσαμε όλοι και πήγαμε να ετοιμαστούμε.

Πρώτη στο νερό βγήκε η Νικόλ, ακολούθησε ο Έντγκαρ, η Μέρεντιθ και στο τέλος εγώ για να κλείσω το πορτάκι εξόδου. Αρχίσαμε να κολυμπάμε προς το ψάρι. Τι είναι αυτό το πράγμα; Ο Έντγκαρ έβρισε και μας είπε να προσέχουμε. «Γιατί είναι τόσο ακίνητο; Δεν κοιμάται, τα μάτια του είναι ανοιχτά, αλλά δεν φαίνεται να μας έχει αντιληφθεί, ούτε το υποβρύχιο» είπε η Μέρεντιθ. «Ε, δείτε ψηλά. Φαίνεται η ράχη του να είναι έξω από το νερό. Θα σκαρφαλώσω πάνω» είπε η Νικόλ και πλησίασε το ψάρι. Έβγαλε το γάντι της και ακούμπησε τα λέπια του, «Νικόλ, είναι επικίνδυνο, όχι» της είπα και τα παιδιά συμφώνησαν. «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, αν ανέβουμε πάνω με το υποβρύχιο θα μείνουμε από καύσιμα και δεν θα μπορούμε να επιστρέψουμε στο αρχηγείο» μας είπε η Νικόλ και ο Έντγκαρ συμφώνησε μαζί της. «Όχι, δεν γίνεται αυτό. Θέτουμε σε κίνδυνο τις ζωές μας. Νικόλ, δεν θα ανέβεις μόνη σου εκεί πέρα», «Ναι, αλλά δεν γίνεται να μην έχουμε και κάποιον στο υποβρύχιο για να μπορεί να μας παρακολουθεί από τα μηχανήματα. Πρέπει να έχουμε και τέτοιο υλικό για την έρευνα» είπε η Μέρεντιθ και συμφωνήσαμε όλοι. «Έντγκαρ, θα πας;» τον ρώτησε η Μέρεντιθ και εκείνος έγνεψε θετικά. Ο Έντγκαρ είναι πολύ έξυπνος και τον εμπιστευόμαστε στα μηχανήματα. Εκτός από το ότι ξέρει να τα χειρίζεται καλύτερα από εμάς, ξέρουμε ότι αν κινδυνέψουμε στην αποστολή θα καταφέρει να μας σώσει γιατί έχει μυαλό ξυράφι.

Εγώ, η Μέρεντιθ και η Νικόλ αρχίσαμε να ανεβαίνουμε προς την επιφάνεια για να δούμε τι βρίσκεται πάνω πάνω.

Μετά από κάποια λεπτά σταματήσαμε από την κούραση, «Δεν μπορώ να συνεχίσω» είπα ενώ προσπαθούσα να βρω την ανάσα μου. «Ε, δείτε εδώ...» είπε η Νικόλ και με όση δύναμη μου είχε απομείνει πήγα δίπλα της. «Σκαλιά» είπε η Μέρεντιθ. Η Νικόλ άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά και εμείς την ακολουθήσαμε. «Τι γίνεται με αυτό το ψάρι;» είπα και ακούμπησα τα σκαλιά. Κανονικό τσιμέντο και μάρμαρο. «Παιδιά, φανταστείτε να υπάρχει μια πόλη πάνω στη ράχη του ψαριού» είπε

η Νικόλ και γελάσαμε με τη Μέρεντιθ, «Νικόλ, νομίζω πως έχει χαλάσει το μυαλό σου από την πολλή κούραση» της είπε η Μέρεντιθ και συνεχίσαμε να ανεβαίνουμε. «Ξέρετε τι θα ήταν πολύ αστείο; Όλα αυτά να είναι στη φαντασία μας, να μην υπάρχουν σκαλιά, να μην υπάρχει τεράστιο ψάρι και απλά να κολυμπάμε προς την επιφάνεια» είπα, «Δεν αμφιβάλω, περπατάμε σε σκαλιά που είναι κολλημένα πάνω σε ένα γιγάντιο ψάρι» είπε η Μέρεντιθ, «Αχ, επιτέλους φτάνουμε» είπα και κοίταξα την επιφάνεια. «ΑΧΑ, ΕΙΧΑ ΔΙΚΙΟ!» είπε η Νικόλ και ανέβηκε το τελευταίο σκαλί. Σε τι να έχει δίκιο; Για μια στιγμή. Ανέβηκα το τελευταίο σκαλί και είδα αυτό που δεν περίμενα ποτέ να δω.

«Μια πόλη πάνω στη ράχη του ψαριού» ψιθύρισα. Η Νικόλ είχε φύγει με την Μέρεντιθ πιο μπροστά και κοιτούσαν γύρω τους μη μπορώντας να πιστέψουν αυτό που έβλεπαν. Έτρεξα για να τις προλάβω, «Κορίτσια, να μείνουμε κοντά, δεν ξέρουμε τίποτα για αυτό το μέρος, καλύτερα να είμαστε όλοι μαζί» τους είπα και μου έγνεψαν και οι δύο. «Δεν νομίζω να κινδυνεύουμε. Το μέρος αυτό φαίνεται ερειπωμένο» είπε η Μέρεντιθ, «Τότε... τι είναι αυτό που κινείται πίσω από εκείνο τον θάμνο» είπε η Νικόλ και άνοιξε τα χέρια της μπροστά από εμένα και τη Μέρεντιθ για να μας προστατέψει. «Ένα μικρό κεφαλάκι ξεπρόβαλλε και κάναμε ένα γρήγορο βήμα προς τα πίσω. «Νικόλ, έλα πίσω» ψιθυρο-φώναξε η Μέρεντιθ. «Γεια σου, ε-... Πλασματάκι; Δεν είμαστε απειλή στην όμορφη πολιτεία σου. Μήπως μπορείς να μας εξηγήσεις μερικά πράγματα;» είπε η Μέρεντιθ και το κεφάλι βγήκε έξω από τον θάμνο αποκαλύπτοντας και το σώμα του. «Πρέπει φύγετε» είπε ψιθυριστά, «Γιατί;» το ρώτησε η Νικόλ και κάθισε στο έδαφος δίπλα του. «Δεν θέλετε ξέρετε τι συμβεί αν εσύ και αυτό και αυτό μείνετε εδώ Γη Μαλάμπων», «Αυτό που είπε, Νικόλ. Δεν θέλουμε να ξέρουμε, πάμε να φύγουμε» της είπα και πήγα δίπλα της τραβώντας την από το χέρι, «Όχι, Λούκα, δεν φτάσαμε μέχρι εδώ για το τίποτα. Δεν φεύγω αν δεν μάθω τουλάχιστον λίγα πράγματα για αυτό το μέρος» είπε και τράβηξε το χέρι της από το άγγιγμά μου. «Αυτό πολύ πεισματάρα, φύγε λέω εσύ δεν ασφαλής Γη Μαλάμπων» είπε πάλι και άρχισε να μας σπρώχνει για να φύγουμε. «Σε παρακαλώ, πες μου έστω κάτι λίγο!» το παρακάλεσε η Νικόλ και εκείνο ξεφύσηξε, «Άκου εσύ και αυτό και αυτό, Γη Μαλάμπων επικίνδυνη. Γη Μαλάμπων περίεργη. Μόνο εγώ και άλλοι εγώ μπορούν εδώ ζουν. Αν Μέγα Άμπλιν καταλάβει ότι εσύ αυτό και αυτό εδώ, τότε καταστροφή Γη Μαλάμπων. Ξέρεις. Γη όχι, κτίρια πέσουν, εγώ και άλλοι εγώ όχι υπάρχουμε. Εξαφανιστούν όλα Γη Μαλάμπων. Προσευχή το Μέγα Άμπλιν πριν πάτε όχι εδώ και-» πάνω που μιλούσε αυτό το πλάσμα ένας δυνατός ήχος ακούστηκε και όλοι πέσαμε στο έδαφος κλείνοντας τα αυτιά μας.

«Όχι! Καταστροφή Γη Μαλάμπων, Γη όχι, κτίρια πέσουν, εγώ και άλλοι εγώ όχι υπάρχουμε. Εσύ αυτό και αυτό όχι ζωή. Εξαφανιστούν όλα Γη Μαλάμπων. Ω, Μέγα Άμπλιν πάρε εγώ και άλλους εγώ μέσα σου! Εγώ και άλλοι εγώ μαζί σου αιωνιότητα, Γη Μαλάμπων όχι για πάντα Μέγα Άμπλιν!» είπε αυτό το πλάσμα και οι χτύποι της καρδιάς μου έχασαν τον κανονικό τους ρυθμό. «Πάμε να φύγουμε!» φώναξε η Νικόλ αφού μας βοήθησε να σηκωθούμε στα πόδια μας. «Τρέξτε, είμαι από πίσω σας» είπε και αρχίσαμε να τρέχουμε με τη Μέρεντιθ. Τα λέπια του ψαριού άρχισαν να ανοίγουν, σαν να ραγίζει η γη. Είχαμε σχεδόν φτάσει στα σκαλιά όταν μια τεράστια τρύπα άνοιξε από πίσω μας στη ράχη του ψαριού. Γύρισα πίσω να δω τη Νικόλ. Είχε ξεμείνει πίσω. Μας χώριζε η τεράστια τρύπα και δεν μπορούσε να έρθει στην πλευρά μας. «Νικόλ!» φώναξε η Μέρεντιθ και τα μάτια της βούρκωσαν. Έπεσε στα γόνατα και άρχισε να κλαίει με λυγμούς φωνάζοντας. «Θα πηδήξω απέναντι» είπε η Νικόλ, «Είναι ριψοκίνδυνο!» της φώναξα, «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, μόνο έτσι έχω μια ελπίδα να ζήσω!». «Θα σε πιάσω, με το τρία», 1... 2... 3. Η Νικόλ άρχισε να τρέχει και με ένα μεγάλο άλμα πήδηξε. Δεν ήταν όμως αρκετό για να την φέρει στην απέναντι πλευρά. Η Μέρεντιθ τσίριξε. Το χέρι της Νικόλ άρπαξε το δικό μου, «Νικόλ, κρατήσου! Μέρεντιθ, τράβα την πάνω!» φώναξα. Καταφέραμε να την ανεβάσουμε και αφού βουτήξαμε στο νερό αγκαλιαστήκαμε σαν να την βλέπαμε για τελευταία φορά. Τα δάκρυά μου ενώθηκαν με το αλμυρό νερό της θάλασσας, τα χέρια μου έτρεμαν, τα πόδια μου είχαν παραλύσει. Αύριο θα έχω πυρετό, αλλά δεν με νοιάζει. Αρκεί που κατάφερα να φέρω πίσω τη Νικόλ. Κοίταξα το χέρι μου, είχε κοκκινίσει. Ακόμα έχω την αίσθηση των ιδρωμένων μας χεριών να προσπαθούν να σώσουν μια ζωή. Αρχίσαμε να κατεβαίνουμε προς το υποβρύχιο. Ήμασταν όλοι καλά. Μπορούσαμε να πάμε σπίτι.

«Λούκα! Λούκα! Ξύπνα, θα αργήσουμε» άκουσα τη φωνή του Έντγκαρ στο αυτί μου. Πάλι με πήρε ο ύπνος. Είδα ένα μαύρο κοστούμι ακουμπισμένο στο κρεβάτι μου. Τι είναι αυτό; Η Μέρεντιθ και ο Έντγκαρ μιλούσαν χαμηλόφωνα. Δεν θέλουν να τους ακούω. Μα, τι λένε; Βγήκα έξω και με αργά και σιγανά βήματα τους πλησίασα για να τους κρυφακούσω. «Έντγκαρ, ο Λούκα δεν είναι καλά. Εδώ και μέρες έχει κολλήσει το μυαλό του», «Και τι πρέπει να κάνουμε, Μέρεντιθ; Θα καταστραφεί ο κόσμος του όταν το συνειδητοποιήσει», «Το ξέρει, Έντγκαρ. Το γνωρίζει βαθιά μέσα του, αλλά αυτή τη στιγμή το μυαλό του παίζει παιχνίδια μαζί του», «Δεν το ξέρει! Αυτός τώρα νομίζει ότι η Νικόλ θα έρθει και θα φέρει τούρτα σοκολάτας σήμερα γιατί κλείνουμε 8 χρόνια ως φίλοι». Ωχ, σήμερα είναι 11 Μαρτίου. Πω, το ξέχασα τελείως.

Τι θα προλάβω να πάρω στα παιδιά; Τι δώρο να πάρω στη Νικόλ; «Και τι θα κάνεις ρε, Έντγκαρ; Θα πας να του πεις ότι δεν κατάφερε να σώσει τη Νικόλ; Ότι γλίστρησε από τα χέρια του και χάθηκε μέσα σε εκείνο το ψάρι για πάντα; Πάνε πες του το! Η Νικόλ είναι νεκρή και δεν το χωράει ο νους του».

Τι; Η Νικόλ... Η Νικόλ πέθανε; Να πάω να τους πω ότι κατάλαβα τη φάρσα τους. Αφού η Νικόλ γύρισε μαζί μας. Νομίζουν ότι θα πέσω για τα ψέματά τους. Χαχα, εξυπνοπούλια, δεν με πιάνετε έτσι εμένα. Βγάζω λίγο το κεφάλι μου για να δω. Φοράνε και μαύρα ρούχα. Καλά, αυτή η φάρσα θα είναι υπερπαραγωγή. Θα γελάσουμε με την ψυχή μας. Νιώθω ένα τσίμπημα στο χέρι μου. Το κοιτάω και βλέπω τη μελανιά που μου έμεινε από όταν σώσαμε τη Νικόλ. Εικόνες έρχονται στο μυαλό μου, το χέρι της Νικόλ ξεφεύγει από το δικό μου. Την βλέπω να χάνεται μέσα στο μαύρο κενό. Η Μέρεντιθ από δίπλα μου κλαίει με λυγμούς και εγώ φωνάζω το όνομά της με την ελπίδα να με ακούσει και να ανέβει πίσω σε εμάς. Η Νικόλ χάθηκε.

Τι είναι αυτό στο πάτωμα; Η καρδιά μου; Τι κάνει έξω από το σώμα μου; Γιατί χτυπάει τόσο γρήγορα; Γονατίζω δίπλα της και της ψιθυρίζω, «Ε, τι κάνεις έξω από το σώμα μου; Έλα πάλι πίσω! Πως ξέφυγες;» Η Νικόλ... Η Νικόλ χάθηκε. Η φωνή της Μέρεντιθ με σήκωσε όρθιο, «Έντγκαρ, πώς θα του το πούμε; Πώς θα του πούμε ότι η Νικόλ πέθανε;» Τι; Πέθανε; Βγαίνω έξω για να τους αντικρίσω. «Μέρεντιθ, τι εννοείς η Νικόλ πέθανε;»

Η πολιτεία της Ιχώρ**Γενοβέφα Πολύμου***Στην Έλσα Κορνέτη*

Φωτιές, ξηρασία, φτώχεια, επικίνδυνα πλάσματα... Η επιβίωση είχε γίνει άθλος για το ανθρώπινο είδος, μετά τα μυστηριώδη ατυχήματα στα πυρηνικά εργοστάσια. Μετά από καιρό μια ομάδα ανθρώπων ανακάλυψε πως το μόνο μέρος που είχε μείνει ανέγγιχτο από την αποκάλυψη ήταν η λίμνη «Νεσ» της βόρειας Σκωτίας. Έτσι οι επιζώντες μεταφέρθηκαν γύρω από τη λίμνη και οι καλύτερη επιστήμονες ξεκίνησαν τις έρευνες. Η δουλειά τους έγινε ευκολότερη, όταν ένα βράδυ αναδύθηκε, προκαλώντας έναν απόκοσμο ήχο, ένα θαλάσσιο κήτος!

Χιλιάδες μάτια αντίκρισαν ένα τεράστιο ψάρι... Αυτό ήταν! «Το τέρας του λοχ Νεσ» κείτονταν μπροστά τους και από τα θεόρατα λέπια του έτρεχε μια ουσία που φάνταζε διαφορετική από το δικό τους αίμα. Η αρχηγός της ομάδας των επιστημόνων, η Ρουθ, το εξέτασε και ανακάλυψε πως αυτή η ουσία προστάτευε την περιοχή και εξέπεμπε ένα τεράστιο ηλεκτρικό φορτίο που απωθούσε ακόμα και τα «Βάλκαρς», μεταλλαγμένες χελώνες σαρκοφάγες χελώνες που περίμεναν γύρω από την λίμνη για «φαγητό». Την ουσία αυτή την ονόμασαν «Ιχώρ» και αποτελούσε πηγή ελπίδας για τους ανθρώπους. Μετά από σκληρή δουλειά και υπομονή κατάφεραν να χτίσουν μια πολιτεία στην ράχη του τέρατος. Στο μάτι του ψαριού ήταν το γραφείο – σπίτι της Ρουθ, όπου βρίσκονταν και τα αρχιτεκτονικά σχέδια της πόλης. Στο κέντρο της μεγάλης πολιτείας έχτισαν μια κρήνη, που αναπαριστούσε τη λίμνη και το κήτος, από το οποίο κυλούσε ατόφια Ιχώρ.

Ενώ όλα πήγαιναν καλά, τον τρίτο χρόνο οι «Ιχώρις»- όπως αυτοαποκαλούνταν- διαπίστωσαν πως τα βάλκαρς πλησίαζαν όλο και περισσότερο το «καταφύγιο» τους... Ακόμα και αν προσπαθούσαν ασταμάτητα να καταλάβουν πως, δεν πρόλαβαν να ξεφύγουν από τα δόντια τους. Έτσι μια μέρα, προσπαθώντας να αμυνθούν, ένα από τα βάλκαρς έφτασε τόσο κοντά στο ψάρι και ανοίγοντας το τεράστιο και σαν σπηλιά βραχώδες στόμα του, δάγκωσε με δύναμη την ουρά του ψαριού! Ξάφνου η Ιχώρ ξεχείλισε και, περιλούζοντας την γη, εκτοξεύτηκε στο διάστημα και προσγειώθηκε σε έναν κοντινό πλανήτη, απ' όπου οι άνθρωποι μπορούσαν να διακρίνουν τη γη να αναγεννιέται από το «μαγικό αίμα». Δυστυχώς,

όμως, δεν μπορούσαν να επιστρέψουν γιατί τα καύσιμα είχαν τελειώσει και έτσι είχαν καταδικαστεί όλοι σε εξορία. Όλοι εκτός από μία... Η Ρουθ ήταν απύσα , όπως και το μάτι του ψαριού που μάλλον ήταν ένα ξεχωριστό σκάφος...

Η χώρα των θαυμάτων 222

Γεωργία Γραμμενίδου

Χτισμένη λίγο έξω από τον ορίζοντα , λίγο πιο μακριά από εκεί που φτάνει το ανθρώπινο μάτι , λίγο πιο ψηλά από τα κάτασπρα σύννεφα , λίγο πιο κοντά από το διάστημα ξεχασμένη μια πολιτεία . Μια πολιτεία κατοικούμενη μόνο από μαγικά πλάσματα . Φτάνοντας εκεί θα παρατηρήσεις σίγουρα ότι όλη αυτή η μαγική πολιτεία είναι χτισμένη στην ράχη ενός πελώριου ψαριού αλλά αυτό δεν είναι το μόνο που θα σου κάνει εντύπωση

Αυτή η πολιτεία λοιπόν είναι χωρισμένη στα δύο Στην μια πλευρά κατοικούν όλα τα «καλά» μαγικά πλάσματα ενώ στην άλλη τα «κακά»... όποτε η μια πλευρά του τεράστιου ψαριού είναι γεμάτη με μουσική , εύθυμα χρώματα , με μεγάλες εκτάσεις δασών ,όμορφα μουσεία. Σε αντίθεση η άλλη δεν έχει χρώματα είναι όλη μαύρη και δεν είναι ιδιαίτερα στολισμένη γιατί σε αυτήν την πλευρά ζουν όπως ειπώθηκε προηγουμένως οι «κακοί» , αυτοί δηλαδή που έχουν κάνει κάποιο έγκλημα μαζί τους και οι οικογένειες τους.

Δυο λοιπόν από τα μαγικά πλάσματα που ζουν εκεί είναι η Tinkerbelle και ο καλύτερος της φίλος , ο peter pan , σίγουρα τους έχετε ακούσει , σίγουρα τους ξέρετε άλλα στην πραγματικότητα ξέρετε μόνο την αρχή της ιστορίας τους Ναι ο Peter pan και η Tinkerbelle όπως όλοι γνωρίζουμε έσωσαν τα χαμένα παιδιά και πήραν την Γουέντι και τα αδέρφια της για να ζήσουν όλοι μαζί στην χωρά του ποτέ. Όμως ξέρατε ότι η χώρα του ποτέ είναι απλά ένα κομματάκι πάνω στο ψάρι , μια πόλη πάνω στην αχανή αυτή πολιτεία ;

Δυστυχώς η ιστορία δεν τελειώνει εκεί . Ο θάνατος της Γουέντι θα κάνει το δίδυμο μας να ξαναενωθεί έτσι ώστε να βρει ποιος ήταν ο δολοφόνος ο οποίος με έναν επιδέξιο τρόπο δεν άφησε σχεδόν κανένα ίχνος.

Έτσι άρχισαν να ερευνούν τον « τόπο» στον οποίο βρέθηκε η Γουέντι για τελευταία φορά αλλά ήταν μάταιο κανένα στοιχείο, κανένα αποτύπωμα, κανένας δεν είχε ακούσει ούτε είχε δει κάτι , ας μην ξεχνάμε ότι στο γιγάντιο ψάρι δεν υπήρχε τεχνολογία άρα ούτε και κάτι συγκεκριμένο για να ερευνηθούν . Και τότε ήταν η στιγμή που ο Peter pan κατάλαβε ότι αυτό

θα ήταν πολύ πιο δύσκολο από όσο νόμιζε . Το μόνο που ήξεραν ήταν ότι η Γουέντι έφυγε στις 11 το βράδυ από το σπίτι και την επομένη μέρα το πρωί ήταν ήδη νεκρή

Ξεκίνησαν να ανακρίνουν έναν προς έναν τους κατοίκους της πολιτείας αρχίζοντας βέβαια από τους κακούργους. Πρώτος στην λίστα ο ιδιότροπος , ο δειλός , ο κύριος ανταγωνιστής του

peter pan , ο Captain Hook . Ο οποίος μάλλον είπε ψέματα αφού υποστήριξε ότι την ώρα του φόνου κουβέντιαζε με έναν κροκόδειλο , που είναι αδύνατον καθώς τους φοβάται . Γρήγορα όμως οι δυο ερευνητές μας ανακάλυψαν που βρισκόταν και για κακή του τύχη μαζί και όλη η υπόλοιπη πολιτεία Επόμενη στην λίστα τους ήταν η Ούρσουλα δυστυχώς όμως όπως μάθανε αργότερα βρισκόταν με τον Captain Hook για δείπνο .

Έπειτα ανέκριναν τον κακό λύκο ο οποίος όπως φάνηκε τα βρήκε με τα τρία γουρουνάκια και την κοκκινοσκουφίτσα και δεν προσπαθεί πια να τα φάει ή να βλάψει την γιαγιά όποτε ήταν όλοι μαζί και γιορτάζανε τα γενέθλια της γιαγιάς η οποία ετοίμασε και μια τούρτα . Τελευταία που ανέκρινε ο peter pan ήταν η σατανική Κρουέλα Ντε Βιλ , η οποία ισχυρίστηκε ότι κοιμόταν.

Όμως ο peter pan συνέχιζε να σκέφτεται την ώρα του φόνου , το μέρος το οποίο βρέθηκε το πτώμα , τα βήματα τα οποία δεν βρέθηκαν πουθενά . Έκανε την ίδια σκέψη ξανά και ξανά και προσπαθούσε να καταλάβει ποιος το είχε κάνει .

Δεν πρόλαβαν καν να θρηνήσουν τον χαμό της όμως γιατί την επόμενη μέρα θρήνησαν και δεύτερο θύμα , 100 μέτρα μακριά από εκεί που είχε βρεθεί η Γουέντι . Το θύμα αυτή την φορά ήταν ο μικρός Ρατατούης το μαγικό εκείνο ποντικάκι που μαγείρευε σχεδόν για όλους πάνω στο γιγάντιο ψάρι . Αυτός ο χαμός στοίχησε σε όλους . Έτσι ο κυβερνήτης της πολιτείας , Micky Mouse , ανέθεσε στους δύο μικρούς ερευνητές μας την εξιχνίαση των εγκλημάτων . Όμως και πάλι κάτι τους είχε διαφύγει .

Ο peter pan συνέχισε να ανακρίνει όλους τους κατοίκους έναν προς έναν , την χιονάτη , τους εφτά νάνους , την σταχοπούτα , την λαίδη και τον άλυτη όμως κανένας δεν το είχε κάνει ...

Η ίδια σκέψη βασάνιζε τον peter pan πως γίνεται να μην υπάρχουν βήματα ή έστω μια ένδειξη ότι κάποιος ήταν εκεί ... Δεν είχε όμως πάλι την δυνατότητα να το σκεφτεί . Το τρίτο θύμα έκανε τους πάντες να καταλάβουν ότι αυτό που συμβαίνει δεν ήταν τυχαίο . Το τρίτο θύμα έκανε όλους να ανησυχούν για το ποιος είναι ο επόμενος . το τρίτο θύμα λοιπόν ήταν το τέρας , ήταν το μεταμορφωμένο όμορφο βασιλόπουλο που είχε ερωτευτεί τόσο πολύ η Μπελ , η οποία όταν συνειδητοποίησε τι είχε γίνει έχασε την γη κάτω από τα πόδια της τόσο που αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει . Ευτυχώς όμως η μικρή της φίλη μίνι μάους την βρήκε και την πήγε στον γιατρό της πολιτείας τον σοφό Μπαμπαστρούμφ ο οποίος της έδωσε ένα από τα μαγικά του βότανα και την έσωσε .

Ο Peter Pan όμως είχε κολλήσει . Γιατί δεν είχε βήματα σκεφτόταν ξανά και ξανά και τότε του ήρθε η ιδέα .Όλοι αυτοί γεννιούνται κάθε πρώτη φορά που κάποιος τους σκέφτεται όπως τους σκέφτεται και μένουν αναλλοίωτοι στο πέρασμα του χρόνου . Ο κόσμος τους ήταν φανταστικός οπότε κάθε φορά που τα παιδάκια σταματούσαν να θυμούνται κάποιον πέθαινε . Το είχε βρει ο χρόνος έφταιγε που οι φίλοι του πέθαιναν , ο χρόνος το μοναδικό εμπόδιο τους από την αιωνιότητα . Ο χρόνος ήταν η λύση στο πρόβλημα του αλλά πως γίνεται να σταματήσεις τον χρόνο ;

«Κάτι τρέχει...»

Ελένη Πολύμου

Ουρλιαχτά, πανικός και καταστροφή. Γύρω μου τρέχουν χωρίς προορισμό και διαφυγή. Γκρεμίζονται σπίτια, δάση, πάρκα, καφετέριες... Δε μου μένει πολύς χρόνος, πρέπει να φύγω. Είμαι η μόνη ελπίδα του λαού μου, της αποστολής μας. Ανεβαίνω στο σφαιρικό μου σκάφος και εκτοξεύομαι μακριά από τη Γη. Μοβ δάκρυα κυλάνε από τα τρία μάτια μου, καθώς βλέπω τα άψυχα πτώματα των φίλων μου να βυθίζονται στον πυθμένα της παράξενης γήινης λίμνης.

Όλα άρχισαν στον πλανήτη Ρουμ, το σπίτι μου. Εδώ και καιρό ασχολούμασταν με το υπόλοιπο σύμπαν και με την εύρεση άλλων πλανητών για εξερεύνηση. Ξαφνικά καθώς δούλευα στο εργαστήρι μου εντόπισα μια βαρυτική δύναμη στο κενό. Κοίταξα μέσα από το πλανητοσκόπιό μας και αντίκρισα τον γαλαζοπράσινο πλανήτη εν ονόματι Γη. Σήμανε συναγερμός νέας ανακάλυψης! Τα πιο ευφυή μυαλά μαζεύτηκαν με τις μοβ κάπες τους γύρω από το τραπέζι των επιστημονικών συνεδριάσεων.

Μελετούσαμε τον πλανήτη επί τρεις μήνες. Καταγράψαμε τα ζωντανά όντα του και τις λειτουργίες του. Ωσπου μια μέρα ο κυβερνήτης μας, Όζλο, σκαρφίστηκε ένα σχέδιο. Είχε εντοπίσει ένα απομονωμένο μέρος με μια τεράστια σε έκταση, γαλάζια λίμνη. Ήξερε πως εκεί ζουν θαλάσσια πλάσματα, όπως τα ψάρια και σκέφτηκε πως θα μπορούσαμε να μεταμορφώσουμε ένα διαστημόπλοιο μας σε ένα γιγάντιο ψάρι με γόνιμη περιοχή και σπίτια στη ράχη του και ένα εξτρά μικρό σφαιρικό διαστημόπλοιο σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης.

Έτσι κι έγινε. Μάζεψε όλους τους μελετητές και αστροναύτες, ένας από αυτούς και εγώ, και μας παρέδωσε την αποστολή. Έγραφε: «Σύμφωνα με τις κυβερνητικές εντολές, καλείστε να ταξιδέψετε μέχρι τον πλανήτη Γη και να τον εξετάσετε. Όταν εκτελέσετε την αποστολή σας, επιστρέψτε με τα απαιτούμενα έγγραφα». Αφού γύρισα από τη δουλειά, μετέφερα τα χαρμόσυνα νέα στην οικογένειά μου. Αμέσως η γυναίκα μου, Λέφκη, ετοίμασε ένα πλουσιοπάροχο γεύμα για να το γιορτάσουμε πριν φύγω και

εγώ με την κόρη μου, Νόλα, ετοιμάσαμε το τραπέζι και στολίσαμε γιορτινά το σπίτι μας. Φάγαμε, ήπιαμε, γελάσαμε και έπειτα έπρεπε να κοιμηθώ για να είμαι έτοιμος για την αποστολή μου Ζ, όπως την αποκαλούσαμε.

Όταν ανέτειλαν τα τρία άστρα μας, σηκώθηκα από το αφράτο μου κρεβάτι και φόρεσα τη μοβ, διαστημική στολή μου, καθώς και τα γυαλιστερά μοβ γυαλιά μου. Αποχαιρέτησα την οικογένειά μου με φιλιά και αγκαλιές και κατευθύνθηκα προς τη βάση. Εκεί είχαν μαζευτεί όλοι οι συνάδελφοί μου με τον πρωινό τους καφέ στο χέρι. Όταν μας δόθηκε η άδεια να επιβιβαστούμε, ένιωσα ένα ρίγος να με διαπερνάει. Ήμασταν όλοι καθισμένοι στη σειρά. Κάποιοι ήταν σφιγμένοι, κάποιοι αγχωμένοι και κάποιοι, σαν κι εμένα, ενθουσιασμένοι. Ξάφνου ακούσαμε μια φωνή από το μεγάφωνο « Παρακαλώ προσδεθείτε στις θέσεις σας, θα απογειωθούμε σε 10,9,8,7,6,5,4,3,2...». Ένας δυνατός θόρυβος μας διαπέρασε και συμπιεστήκαμε στο πίσω μέρος των καθισμάτων μας. Αυτό συνεχίστηκε για λίγα δευτερόλεπτα μέχρι που εξισορροπηθήκαμε. Αγναντεύαμε έκπληκτοι το διάστημα έξω από τα παράθυρα. «Μακάρι να το έβλεπε αυτό και η οικογένειά μου», συλλογίστηκα. Μάλιστα, ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα, μας επέτρεψαν να λύσουμε τις ζώνες μας για να αιωρηθούμε στον χώρο. Ήταν απίθανο! Κάναμε κωλοτούμπες και χορεύαμε στον αέρα.

Ήρθε η ώρα να προσγειωθούμε. Προσδεθήκαμε πάλι στις θέσεις μας αφού ο πιλότος έκανε μια ανακοίνωση και περιμέναμε. Κατά την προσγείωση ακούστηκε ένας παράξενος γδούπος. Ήταν το νερό της γαλάζιας λίμνης. Από τα παράθυρά μας πλέον βλέπαμε το νερό και διακρίναμε δυο, τρία ναύαγια στον βυθό. Ξαφνικά, άνοιξε η οροφή και ανεβήκαμε στη ράχη του διαστημόπλοιου-ψαριού. Γύρω μας πρόβαλλαν στρογγυλά σπιτάκια και πανέμορφα δέντρα. Ένιωσα τη ζεστασιά του αστεριού ήλιου να με κατακλύζει. Το αεράκι που φυσούσε ήταν απερίγραπτη αίσθηση.

1^η μέρα: Βολευτήκαμε στα σπιτάκια μας και κοιμηθήκαμε χθες βράδυ. Σήμερα το πρωί έφαγα το πρωινό μου και ετοιμάστηκα για την εξόρμησή μας. Ανεβήκαμε στις βάρκες μας και περάσαμε στην απέναντι όχθη. Ο καθένας μας ανήκε σε διαφορετικό τομέα έρευνας. Εγώ ήμουν υπεύθυνος για τα λουλούδια. Φάνταζαν θαύματα ζωής στα μάτια μου. Κατέγραφα τα συστατικά των κυττάρων τους, τα πέταλά τους και τη γύρη

τους μαζί και τη χρήση της. Συνάδελφοί μου είχαν καταγράψει απίθανα πράγματα για τα θηλαστικά και τα ερπετά, για την τροφή και το νερό και για τα δέντρα. Έπειτα γυρίσαμε στη βάση μας για να φάμε και να χαλαρώσουμε.

2^η μέρα: Πάλι η ίδια καθημερινή ρουτίνα. Μόνο που αυτή τη φορά κάναμε καταδύσεις για να ερευνήσουμε τα ναυάγια. Πανέμορφα, ανθρώπινα κατασκευάσματα. Το καταγράψαμε και αυτό μαζί με τα ανθρώπινα αντικείμενα που περιείχαν. Αυτό το βράδυ το γιορτάσαμε με φαγοπότι, γεύμα του οποίου ήταν γήινοι καρποί, χυμοί και μανιτάρια.

3^η μέρα: Σήμερα επιχειρήσαμε να παρακολουθήσουμε τους ανθρώπους. Φτάσαμε στο πιο κοντινό χωριό της περιοχής και ξεκίνησε το εγχείρημά μας. Για να πω την αλήθεια στην αρχή φοβόμουν, αλλά στη συνέχεια εξοικειώθηκα. Οι άνθρωποι είναι πολύ περίεργα πλάσματα. Ο τρόπος που αντιδρούν στα ερεθίσματα, η συμπεριφορά τους, οι συνήθειές τους, ο τρόπος ζωής τους, τα πάντα είναι αλλόκοτα για μας. Γράψαμε σελίδες και σελίδες για αυτούς.

7^η μέρα: Έχω την εντύπωση πως οι άνθρωποι άρχισαν να υποψιάζονται πως κάτι τρέχει. Γίναμε πιο επιφυλακτικοί και πλέον βγαίναμε σπάνια από τη βάση μας.

10^η μέρα: Σήμερα ένας αγρότης βγήκε για ψάρεμα με τον γιο του. Είμαστε σε επιφυλακή για κάθε ενδεχόμενο. Το παιδί βουτάει στη λίμνη και δυστυχώς αντικρίζει το γιγάντιο ψάρι. Ξαφνιασμένο πετάχτηκε στην επιφάνεια και άρχισε να ουρλιάζει. Ο μπαμπάς του στην αρχή δεν το πίστεψε, όμως στη συνέχεια συνειδητοποίησε την ύπαρξη του ψαριού και έφυγαν τρέχοντας να διαδώσουν τα νέα φαντάζομαι. Ελπίζαμε πως είχαμε χρόνο να φύγουμε. Σοκαριστήκαμε όμως όταν μάθαμε πως είχε κολλήσει το διαστημόπλοιο. Οι τεχνικοί μας κάνουν ότι μπορούν, αλλά δεν έχουμε υψηλές προσδοκίες. «Να φύγουμε με το σκάφος έκτακτης ανάγκης!», φωνάζει ο ένας, «να περιμένουμε!», φωνάζει ο άλλος. Πανικός επικρατεί.

12^η μέρα: Ησυχία και γαλήνη. Μετά από το προηγούμενο συμβάν δεν πλησίασε κανένας. Παράλληλα, παρ' όλες τις προσπάθειές μας το διαστημόπλοιο δε ξεκολλούσε. Βρισκόμασταν σε απόγνωση. Τα βράδια δεν κοιμόμασταν καλά.

16^η μέρα: Ακούμε θορύβους γύρω μας. Φωνές ανθρώπων δίνουν διαταγές και τρυπάνε τα αυτιά μας τα βήματά τους. Πλησιάζει το «νησί» μας ένα μηχάνημα. Νομίζω με αυτό μας παρακολουθούν. Σκεφτήκαμε να παρουσιαστούμε για να διαπραγματευτούμε και να συμφιλιωθούμε, αλλά φαίνεται οι άνθρωποι είχαν άλλες διαθέσεις, διότι μας στόχευσαν με αντικείμενα που ανιχνεύθηκαν επικίνδυνα. Χωρίς να το καταλάβουμε άρχισαν να μας πυροβολούν, τραυματίζοντας θανάσιμα πολλούς από εμάς. Προσπαθήσαμε να τους αποκρούσουμε όμως η ζημιά είχε ήδη γίνει. Το τέλος

μας ήταν μια καταστροφική βόμβα που έπεσε στο διαστημόπλοιό μας. Ο κυβερνήτης μας χτυπήθηκε! Έσκυπα να τον βοηθήσω και αυτός μου ψέλλισε στο αυτί «Γρήγορα, πάρε τα έγγραφα και φύγε. Φύγε μακριά». Με μια κίνηση μου έδωσε τα κλειδιά από το σκάφος έκτακτης ανάγκης. Έντρομος μάζεψα τα σκόρπια έγγραφα και συγχρόνως πρόσεχα να μη σκοτωθώ. Λίγο πριν επιβιβαστώ, γύρισα το κεφάλι μου να κοιτάξω τους φίλους μου. «Φύγε, πρέπει να φύγεις», σκεφτόμουν, όμως δε μπορούσα να τους αφήσω. Τελικά απογειώθηκα με βαριά καρδιά και κατάφερα να γλυτώσω.

Και βρίσκομαι τώρα στο σκάφος μου. Σφίγγω τα έγγραφα στο χέρι μου και κλαίω με λυγμούς. Έφτασα στον πλανήτη μου. Όταν κατέβηκα τριάδες ματιών ήταν καρφωμένες πάνω μου. Κοίταξα τον αρχηγό της φυλής μας και έδωσα αναφορά μαζί με τα χαρτιά. «Αρχηγέ, σας παραδίδω τα έγγραφα της αποστολής. Με λύπη σας ενημερώνω πως ήμουν ο μόνος επιζών. Ο κυβερνήτης έπεσε όπως και οι συνάδελφοί μου. Ο πλανήτης Γη αναγνωρίζεται ως εχθρικός.»

Η οικογένειά μου έτρεξε να με αγκαλιάζει με δάκρυα στα μάτια. Όλοι σε έναν κύκλο πενθούσαμε για τα θύματα και μια δύσκολη περίοδος εισχώρησε στη ζωή μας.

Τώρα είμαι 50 χρονών και κανείς δε μιλάει για την αποστολή Z. Έχε θαφτεί βαθιά στην ιστορία μας, όμως εγώ δε θα τη ξεχάσω ποτέ.

Ταξιδεύοντας με ένα καράβι από Θεσσαλονίκη για Περαιά

Αλίκη Σεβαστού

Στον Λουκιανό τον Σαμοσατέα

Όλα ξεκίνησαν όταν αποφάσισα να ξεφύγω από τις συνηθισμένες και, πλέον, βαρετές βόλτες στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, και να επισκεφθώ την όμορφη Περαιά. Δυστυχώς, το βασικό πλοίο ήταν πλήρες σε επιβάτες, και οι υπεύθυνοι με ενημέρωσαν πως θα έπρεπε να περιμένω για το επόμενο. Η αναμονή ήταν σύντομη, όμως η συνέχεια ήταν ασυνήθιστα απρόβλεπτη. Στον ορίζοντα φάνηκε η μορφή ενός πλοίου, αλλά ήταν αδύνατον να παρατηρήσω λεπτομέρειες.

Μόλις πλησίασε το "καράβι", συνειδητοποίησα πως δεν ήταν καράβι, φτιαγμένο από ξύλο ή οποιοδήποτε άλλο άβιο υλικό, αλλά ένα γιγαντιαίο φυτό! Αρχικά, ήμουν προφανώς επιφυλακτική, όμως η περιέργειά μου για αυτό που αντίκρυζα νίκησε τους φόβους μου. Μπήκα μέσα, περνώντας πρώτα από μία αγκαθωτή πύλη. Το κατάστρωμα του φυτού, αν και μικρό, έμοιαζε με κανονικού πλοίου. Το διαφοροποιούσε, αναμφίβολα, το υλικό από το οποίο αποτελούνταν. Κάθισα σε ένα από τα παγκάκια, τα οποία ήταν, ουσιαστικά, κλαδιά, και αποφάσισα να χαλαρώσω τον νου μου αγναντεύοντας τη θέα και παρατηρώντας το καράβι.

Ξαφνικά, κι ενώ τα μάτια μου ατένιζαν το όμορφο και ταυτοχρόνως περίεργο τοπίο που ξετυλιγόταν μπροστά μου, το πλοίο σταμάτησε να κινείται. Μου πήρε ώρα να καταλάβω πως το πρόβλημα αποτελούσαν οι ρίζες του φυτού-πλοίου, οι οποίες είχαν αναπτυχθεί τόσο πολύ, που αγκιστρώθηκαν στο έδαφος μια για πάντα. Κάπως έτσι, κατέληξα κολλημένη με άλλους τέσσερις επιβάτες - τόσοι χωρούσαν στο μικρό κατάστρωμα του πλοίου - στη μέση του Θερμαϊκού!

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, εμφανίστηκε ένα μεγάλο στόμα με αγκάθια αντί για δόντια από την πρόμνη του καραβιού, και κάνοντας έναν γρήγορο ελιγμό, μας καταβρόχθισε όλους!

Και έτσι, οδηγούμενοι από ένα ποτάμι με θαλασσινό νερό, βρεθήκαμε σε μια εξαιρετική οργανωμένη πολιτεία! Η πολιτεία αυτή όμως, δεν κατοικούνταν από ανθρώπους, αλλά

από... φυτικά κύτταρα! Τα οποία, προς έκπληξής μας, συμπεριφέρονταν σαν ανθρωποειδή πλάσματα! Ένα από αυτά - πολύ ευγενικό, οφείλω να τονίσω - μού εξήγησε τον τρόπο λειτουργίας της πολιτείας τους. Μεταξύ άλλων, μου ανέφερε πως τα κύτταρα μεταξύ τους έχουν συμφωνημένες βάρδιες, κατά τις οποίες μερικά ενώνονται για να σχηματίσουν τη μορφή του εδάφους και των κτισμάτων τους - τα σπίτια, τα βουνά, τις πεδιάδες και όλα τα παρεμφερή - ενώ τα υπόλοιπα κυκλοφορούσαν ελεύθερα σε όλη την πολιτεία.

Αφού κάναμε μια μακριά βόλτα, διασχίζοντας ένα μεγάλο μέρος της πόλης, παρατηρήσαμε πως το νερό που ρουφούσε το πλοίο από τη θάλασσα, σχημάτιζε ποτάμια, λίμνες και καταρράκτες. Δύο φυτικά κύτταρα, μας πληροφόρησαν πως κάποιες μέρες, έβρεχε κιόλας θαλασσινό νερό! Σκεφτήκαμε πως ίσως έτσι θα μπορούσαμε να διαφύγουμε, όπως ήταν πλέον απαραίτητο, αφού η πολιτεία εκείνη δεν μπορούσε να μας παρέχει τα απαραίτητα εφόδια που χρειαζόμαστε ως άνθρωποι για να επιβιώσουμε. Το ρεύμα των ποταμών, όμως, οδηγούσε στο εσωτερικό της πολιτείας-φυτού-καραβιού, και δεν μπορούσαμε να κολυμπήσουμε προς την αντίθετη πλευρά. Έπρεπε, λοιπόν, να μηχανευτούμε κάτι άλλο.

Για καλή μας τύχη, τη λύση την έδωσε μια ομάδα φυτικών κυττάρων, που εκείνες τις ώρες ήταν δική τους βάρδια να σχηματίζουν ένα ψηλό τείχος που οριοθετούσε την πολιτεία. Άνοιξαν ένα κενό μεταξύ τους, που αποκάλυψε ένα μυστικό πέρασμα που οδηγούσε στο εξωτερικό του φυτού-πλοίου. Το ακολουθήσαμε και βγήκαμε ξανά στο κατάστρωμα.

Αμέσως η προσοχή μας στράφηκε σε κάτι πλάσματα, που έμοιαζαν με γοργόνες, οι οποίες όμως είχαν λουλούδια στο κεφάλι τους αντί για μαλλιά, και είχαν περικυκλώσει το "καράβι". Τα πλάσματα αυτά συστήθηκαν ως "γοργόνες των ευχών", και μας ανακοίνωσαν πως ο καθένας - πέντε ήμασταν συνολικά - μπορούσε να κάνει από μία ευχή. Κατευθείαν, ζητήσαμε ομόφωνα να φτάσουμε επιτέλους στην Περαιά, ή, έστω, να επιστρέψουμε στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Η επιθυμία μας έγινε δεκτή και, αστραπιαία, βρεθήκαμε στην παραλία της Περαιάς.

Ταξίδι από την Περαιά στη Θεσσαλονίκη ...

Γεωργία Γραμμενίδου

Λίγα χρόνια πριν λοιπόν , όσο πήγαινα ακόμα σχολείο, ξεκινήσαμε με τρεις φίλες μου με το караβάκι από τον Θερμαϊκό να πάμε στην Περαιά για να κάνουμε μπάνιο, μιας και είχε έρθει το καλοκαίρι αλλά λόγω εξετάσεων δεν μπορούσαμε να φύγουμε... Ωστόσο είχα ένα προαίσθημα ότι κάτι θα πήγαινε λάθος αφού ενώ οι προβλέψεις των μετεωρολόγων έδειχναν λιακάδα υπήρχαν σύννεφα στον ουρανό ... Εμείς παρόλα αυτά πήραμε το καράβι αν και δεν υπήρχαν άλλα άτομα πάνω όμως λίγη ώρα αργότερα είδαμε στον ορίζοντα πάνω στην θάλασσα μια πελώρια πόρτα . Η πόρτα ήταν χρυσή, τεράστια με λίγα στρας πάνω και ροζ λεπτομέρειες... Παρακαλέσαμε τον οδηγό να μας πάει στην πόρτα , την ανοίξαμε και χαθήκαμε μέσα της... Πίσω από την πόρτα υπήρχε ένας ολόκληρος κόσμος . Το πρώτο πράγμα όμως που παρατηρήσαμε ήταν ότι πια ήμασταν βαθιά μέσα στην θάλασσα και ότι είχαμε και οι τέσσερις μεταμορφωθεί σε όμορφες γοργόνες ... ξαφνικά ένοιωσα ένα άγγιγμα στον ώμο μου και γύρισα να κοιτάξω ποιο ήταν Ήταν ένας αστυνομικός της γοργονοχώρας, είχε λέπια σαν άντρας γοργόνα αν και νόμιζα ότι υπάρχουν μόνο γυναίκες . Μας ρώτησε αν έχουμε χαθεί και από που είμαστε αφού δεν μας είχε ξανά δει ... μετά τον ρωτήσαμε πώς θα βρούμε τις υπόλοιπες γοργόνες και μας είπε ότι οι περισσότερες θα ήταν στην αγορά . Έτσι πήραμε τον δρόμο για τη αγορά που όπως πληροφορηθήκαμε δεν ήταν και πολύ μακριά . κουνήσαμε λοιπόν τις ουρές μας – που παρεμπιπτόντως η δίκη μου ήταν μπλε και γυάλιζε και φτάσαμε στην πανέμορφη αγορά τους ... ήταν τόσο μεγάλη και είχε τα πάντα, τσάντες, φορέματα Άρχισα να τα ψάχνω ένα ένα όμως λίγα δευτερόλεπτα αργότερα άκουσα έναν ήχο , άνοιξα τα μάτια μου , είχε έρθει ήδη η ώρα για να πάω σχολείο ...

Τρόμος χωρίς προοπτική

Γενοβέφα Πολύμου

Τα βήματά μου σπάνε την ησυχία όσο περπατάω στο σκοτεινό στενό. Είχα σκοπό να αγοράσω ζελεδάκια και αναψυκτικά για τους φίλους μου μιας και θα έβγαινα μετά μαζί τους ή... έτσι πίστευα. Με προσπερνάει κόσμος καθώς προχωράω στην αντίθετη κατεύθυνση.

Ήμουν τόσο αφηρημένη που παραλίγο να σκοντάψω στα λυμένα κορδόνια μου. Χωρίς να κοιτάξω, άκουσα την πόρτα του σούπερ μάρκετ να ανοίγει, αλλά κάτι πήγαινε λάθος... Ακούστηκε ένα δυνατός βρόντος που με έκανε να ανατριχιάσω και να σηκώσω το βλέμμα μου. Χίλια χρώματα στροβιλίζονταν γύρω μου και ο διάδρομος που είχε τις σοκολάτες και τα ψυγεία άρχισε να γέρνει! Τρομαγμένη, κοίταξα πίσω ελπίζοντας να βρω την πόρτα, αλλά δυστυχώς διέκρινα το ατελείωτο τούνελ να συνεχίζεται στο άπειρο. Η μόνη μου επιλογή ήταν να προχωρήσω μπροστά. Μάζεψα όσο κουράγιο είχα και άρχισα να περπατάω πασχίζοντας να μην χάσω την ισορροπία μου, ανάμεσα στα χρώματα που περιστρέφονταν όλο και πιο γρήγορα όσο η γέφυρα άρχιζε να παίρνει μια τρομερά επικίνδυνη κλίση!

Λίγο πριν χάσω τις αισθήσεις μου κατάφερα με ένα δυνατό σάλτο να περάσω στην απέναντι πλευρά της γέφυρας. Πατώντας το πόδι μου στην σταθερή επιφάνεια, άκουσα την γέφυρα να διαλύεται, όσο αντίκρισα χιλιάδες μάτια να με κοιτάνε! Στην αρχή ξαφνιαστήκα όμως δεν άργησα να καταλάβω πως τα πρόσωπα που έβλεπα γύρω μου ήταν η αντανάκλασή μου σε χιλιάδες μερδευτικούς καθρέφτες. Κάθε καθρέφτης αντικατόπτριζε τις διαφορετικά είδωλα... « Ίσως αν βρω τον πραγματικό καθρέφτη, να καταφέρω να βγω επιτέλους από εδώ μέσα!», σκέφτηκα μέσα στην απελπισία μου και άρχισα να ψάχνω. Διαφορετικό χρώμα μαλλιών... Διαφορετικό χρώμα ματιών... Διαφορετικό ύψος... Όσο προχωρούσα, τα χαρακτηριστικά στους καθρέφτες που διέφεραν έπαψαν να είναι αθώα και οι εικόνες που διαμορφώνονταν ήταν όλο και πιο συνταρακτικές! Πλέον ήμουν παγιδευμένη σε ένα δωμάτιο γεμάτο με σκοτεινές σκιές με άγριο βλέμμα να με κοιτούσαν απειλητικά κάνοντας ακόμα μια φορά τις τρίχες των χεριών μου να σηκώνονται! Έμεινα να κοιτάζω αποσβολωμένη... Όσο μεγάλωνε ο φόβος μου τόσο μεγάλωναν και οι σκιές. Άρχισαν να χτυπάνε τους καθρέφτες! «Χρρρτς!» ακούγεται ένα ράγισμα και αρχίσω

να τρέχω κουτουλώνοντας ελπίζοντας να βρω την πόρτα. «Επιτέλους!», φώναξα νιώθοντας μια ανακούφιση όταν κατάφερα να βρω την πόρτα και να περάσω στο επόμενο δωμάτιο.

Δυστυχώς όμως με περίμενε ακόμα μία δυσάρεστη έκπληξη... Έκλεισα την πόρτα πίσω μου «Ντουκ!» και γυρνώντας το βλέμμα μου αντίκρισα ένα δωμάτιο γεμάτο ασπρόμαυρους δίσκους που περιστρέφονταν προκαλώντας μου ζάλη! Αδύναμη από τον φόβο και την ταραχή έκλεισα τα μάτια μου ελπίζοντας πως έβλεπα εφιάλτη μέχρι που κάτι με έλουσε και πάλι με κρύο ιδρώτα...«ΝΤΟΥΚ!» ακούστηκε ξανά η πόρτα ... Κάτι με ακολουθούσε και δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να με πιάσει, αν και η περιέργεια μου να μάθω τι ήταν, έφτανε σχεδόν την ανάγκη μου να επιβιώσω. «Χρρρτττς» ξανάκουσα σαν κάτι να έγδερνε το πάτωμα αυτή τη φορά. Άρχισα και πάλι να τρέχω πιο γρήγορα αυτή τη φορά προσπαθώντας να τους προσπεράσω πριν με παρασύρουν σε αυτό τον διαστρεβλωμένο κόσμο. Τώρα έβλεπα την έξοδο! Ναι, η πόρτα του σούπερ μάρκετ φαίνονταν και... «ΑΑΑΑααααααΑΑαα!!!» σκόνταψα και έπεσα σε ένα ατελείωτο πηγάδι! Τα φώτα με ζάλισαν και δεν κατάφερα να πιαστώ από τα σκαλάκια που ήταν στην αριστερή πλευρά.

Το μόνο που θυμούνται όταν ξύπνησα στο πεζοδρόμιο έξω από το σούπερ μάρκετ, ήταν μια τεράστια σκιά κοφτερών νυχιών να μου σκίζουν την μπλούζα. Γύρισα τρέχοντας σπίτι και την επόμενη μέρα είχα ηρεμήσει μέχρι που πέρασα και πάλι από το σούπερ μάρκετ. Αυτή την φορά όμως ήταν διαφορετικό... Ήταν κλειστό, άδειο και φαινόταν εγκαταλελειμμένο... Για άλλη μια φορά ακούστηκε ο διαπεραστικός ήχος που με έκανε να φρίξω «Χρρρτττς» έφυγα γρήγορα χωρίς να κοιτάω πίσω και δεν πέρασα ποτέ ξανά από εκείνο το μέρος.

Το κόκκινο μαντήλι

Βασιλική Υφαντίδου

Ξύπνησε απότομα, το στήθος της ανεβοκατέβαινε γρήγορα από τον τρόμο που είχε βιώσει. Ένα ακόμη όνειρο. Δεν ήξερε τι συνέβαινε με αυτά, όμως ποτέ δεν τα θυμότανε όταν ξυπνούσε, θυμόταν απλώς πως είχε τρομάξει. Ο ουρανός ήταν ακόμη σκοτεινός και τα άστρα έλαμπαν σαν μικρούς ήλιους. Όχι ότι είχε δει ποτέ τον ουρανό φωτεινό, αλλά ήξερε από τα βιβλία που της άφηναν συχνά στο δωμάτιό της πως ήταν πολύ όμορφος. Δεν μπορούσε όμως ποτέ να μοιραστεί με κανέναν την ανάγκη της να δει τον φωτεινό αυτό ήλιο γιατί δεν μπορούσε να μιλήσει. Όχι δηλαδή πως θα έπρεπε να μιλήσει για κάτι τέτοιο σε οποιονδήποτε, αυτή ήταν μια φυλακισμένη και αυτό θα παρέμενε μέχρι το τέλος των ημερών της.

Διώχνοντας αυτές τις σκέψεις από το μυαλό της σηκώθηκε από το κρεβάτι της και μπήκε στο μπάνιο. Κοιτάζοντας στον ολόχρυσο καθρέπτη αντίκρισε τα κόκκινα μαλλιά της. Το χρώμα τους της θύμιζαν το αίμα της, ενώ παράλληλα της υπενθύμιζαν πόσο διαφορετική ήταν από όλα τα πλάσματα που κατοικούσαν σε αυτή την πλουσιοπάροχη πόλη. Προσπάθησε ξανακοιτάζοντας στον καθρέπτη να αντικρίσει τα μάτια της, όμως κάτι στο μυαλό της να απέφευγε αυτό το σημείο του προσώπου της.

Εκείνο τα βράδυ την είχαν βάλει να παίζει το πιάνο για τον χορό που θα γινότανε εκείνο το βράδυ. Τα χέρια της χόρευαν από μόνα τους πάνω στα πλήκτρα όσο το τραγούδι γινότανε όλο και πιο μαγευτικό. Και οι άνθρωποι χόρευαν ενώ τα άψυχα πρόσωπά τους, βαμμένα ώστε να φαίνονται αριστοκρατικά, έμεναν ανέκφραστα απέναντι στην ομορφιά της μουσικής. Δεν ήξερε γιατί ήταν τόσο διαφορετική από τα υπόλοιπα άτομα. Κάθε άτομο που αντίκριζε σε αυτά τα πάρτι είχε άσπρο δέρμα σαν πορσελάνη και πρόσωπο που έμοιαζε με μάσκα, ενώ τα μάτια τους ήταν νεκρά και μαύρα. Μάλλον έφταιγε και το γεγονός πως κανείς εκεί πέρα δεν είχε ξαναδεί κάποιον με κόκκινο αίμα καθώς το δικό τους ήταν χρυσό και ασημένιο και πολύτιμο ενώ το δικό της σκούρο και άσχημο, όπως και η ίδια, ανάμεσα σε όλους αυτούς τους αριστοκράτες.

Το κομμάτι της τελείωσε και το κορίτσι σηκώθηκε από το πιάνο για να βάλει στον εαυτό της λίγο ζεστό κρασί, ‘‘Αγαπητή μου μπορώ να πω πως είσαι φανταστική σήμερα’’ είπε μία γνώριμη φωνή από πίσω της. Γυρνώντας το κεφάλι της είδε τον

Πίτερ, το μόνο άτομο που τολμούσε να της μιλήσει σε αυτούς τους χορούς. Αυτή χαμογέλασε και έκανε μια υπόκλιση. Ο Πίτερ άπλωσε το χέρι του, προσκαλώντας την σε μία βόλτα στον κήπο και αυτή δέχτηκε.

Το υπόλοιπο βράδυ το πέρασαν μαζί, με τον Πίτερ να της διηγείται ιστορίες για κόσμους φανταστικούς και μαγικούς. Έτσι γινόταν κάθε βράδυ και το κορίτσι το λάτρευε. Έτσι χανόταν σε κάστρα βασιλιάδων, σε σπηλιές δράκων και πύργους αιχμάλωτων πριγκιπισσών. Δεν διάβαζε πολλές χαρούμενες ιστορίες, ήξερε μόνο για δράματα και τραγωδίες.

Καθώς ονειροπολούσε το γυάλινο ποτήρι που κρατούσε γλίστρησε από τα χέρια της και έσπασε σε μικρά κομματάκια και πανικοβαλλόμενη έσκυψε να τα μαζέψει. «Μην στεναχωριέσαι αγαπητή μου» είπε ο Πίτερ, βλέποντας τι ανήσυχο πρόσωπό της, «Μου έχουν πει πολλές φορές πως οι ιστορίες μου μαγεύουν» και γελώντας, έσκυψε να την βοηθήσει. Το κορίτσι σήκωσε το κεφάλι της από τα κομμάτια γυαλιού μόνο για να αντικρίσει τα άψυχα μάτια του να την κοιτάνε σαν μαγεμένα. Μόνο που αυτή την φορά τα μάτια του δεν φαίνονταν τόσο άψυχα. Μάλλον γιατί μπορούσε να αντικρίσει λίγο χρώμα πίσω από αυτά. Χρυσό, σαν το μέλι που φτιάχνουν οι μέλισσες ή σαν την αμβροσία που πίνουν οι θεοί. Ήταν πανέμορφα μάτια.

Όμως το βλέμμα του άλλαξε και ο Πίτερ άρχισε να μαζεύει γρήγορα γρήγορα τα κομμάτια από το πάτωμα, λες και άθελά της το κορίτσι είχε μάθει ένα κρυφό του μυστικό. Από τον πανικό του, όμως, είχε ξεχάσει πόσο αιχμηρά ήταν τα γυαλιά και αναφώνησε όταν ένα από αυτά έκοψε μία πληγή στο δάχτυλό του. Το κορίτσι έκανε γρήγορα να βγάλει το μαντήλι της για να καλύψει το χρυσό του αίμα, όμως όταν γύρισε, το δάχτυλό του ήταν βαμμένο κόκκινο.

Ένας νόμος-μυστικό

Αλίκη Σεβαστού

Κάποτε κάπου υπήρχε έναν νόμος που απαγόρευε την πρόσβαση σε μια συγκεκριμένη περιοχή. Ήταν ένα αλλοπρόσαλλο μέρος. Ας το αποκαλέσουμε επικίνδυνο. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι κανένας ποτέ δεν επιδίωξε να παραβιάσει τον νόμο. Ουσιαστικά επρόκειτο για έναν κόλπο, ο οποίος περιτριγυριζόταν από ένα πυκνό και μυστηριώδες δάσος και ανάμεσα βρισκόταν μία λιμνοθάλασσα στην οποία κατοικούσε μόνιμα ένα γιγαντιαίο ψάρι. Το εν λόγω πλάσμα, ήταν εξαιρετικά περίεργο και τόσο μεγάλο, που στο μήκος του καταλάμβανε σχεδόν τον χώρο όλης της λιμνοθάλασσας. Κανένας ποτέ δεν τόλμησε να το πλησιάσει. Ήξεραν πως ήταν επικίνδυνο και κάθε γενναία μα επιτόλαιη κίνηση θα μπορούσε να αποβεί μοιραία.

Το άγνωστο σε όλους πλην των εμπλεκομένων στοιχείο, όμως, ήταν το γεγονός ότι το ιδιόμορφο αυτό ψάρι ήταν... κατοικήσιμο, ή, ας το πούμε καλύτερα, κατοικούμενο.

Η ιστορία αυτού του πλάσματος ήταν περίπλοκη, και αν μη τι άλλο, αξιοπερίεργη. Πριν πολλά πολλά χρόνια, ζούσε στη στεριά ως αμφίβιο, ειρηνικά με τα υπόλοιπα αγέραστα πλάσματα του δάσους. Με τον καιρό όμως η τροφή λιγόστεψε και πλέον δεν έφτανε για όλα. Το πρώτο είδος που έμελλε να εξαφανιστεί, ως το πιο αδύναμο, ήταν το δικό του.

Τα μεγαλύτερα και δυνατότερα θηρία, έπιαναν κάθε μέρα από ένα σαν κι εκείνο και το καταβρόχθιζαν μονομιάς. Σιγά σιγά άρχισε να χάνεται κάθε ελπίδα σωτηρίας. Επικρατούσε χάος. Όταν πλέον τα περισσότερα του είδους του είχαν εξοντωθεί, εκείνο άρχισε να τρώει ρίζες και κοτσάνια για να επιβιώσει. Μεγάλωνε. Και μεγάλωνε. Και μεγάλωνε. Πιο πολύ από το φυσιολογικό. Και πιο πολύ... Τόσο που πλέον δεν κινδύνευε από τα υπόλοιπα πλάσματα όσο πριν.

Τότε αυτό το ένα "από τα αδύναμα" αποφάσισε να κάνει μια τελευταία απόπειρα να ξεφύγει. Έτσι, όταν έπεσε η νύχτα μιας ζεστής καλοκαιρινής μέρας, βούτηξε στο νερό της λιμνοθάλασσας και στάθηκε επιπλέοντας στο κέντρο. Συνέχισε να μεγαλώνει. Το μέρος όπου έμενε ήταν απρόσβατο για την πλειονότητα των άλλων πλασμάτων, αφού δεν μπορούσαν να κολυμπήσουν. Άρα ήταν ασφαλές.

Χρόνια μετά, βρέθηκε στην περιοχή ένα χαμένο ζευγάρι ανθρώπων. Κινδύνευαν από τα θηρία που δέσποζαν το δάσος και επιβαλλόταν να βρουν καταφύγιο. Γνώριζαν για το γιγαντιαίο ψάρι, όμως οι εικασίες των ανθρώπων ήταν αδύνατον να φτάσουν την πραγματικότητα. Όταν το αντίκρυσαν, κυριεύθηκαν από ένα έντονο αίσθημα δέους και τρόμου, το οποίο ακολούθησε πανικός για το τι μπορεί να συμβεί εάν επιχειρήσουν να το πλησιάσουν. Παρατήρησαν τη ράχη του. Είχαν φυτρώσει πάνω του κάθε λογής φυτά, και το πάνω μέρος του έμοιαζε με μικρό παράδεισο. "Ποιος θα φανταζόταν ότι από κάτω βρίσκεται ένα πελώριο ψάρι", σκέφτηκαν. Με μια ξύλινη σανίδα, έκαναν τον γύρο της χερσονήσου και βρέθηκαν κοντά του. Το πλησίασαν. Και πιο πολύ. Και πιο πολύ. Εκείνο έμεινε ασάλευτο, καρφωμένο στον βυθό. Σκαρφάλωσαν.

Ανέβηκαν στο επάνω μέρος και βρέθηκαν μπροστά σε ένα πανέμορφο μέρος. Καταπράσινα έλατα, γυαλιστεροί βράχοι, λουλούδια, καταρράκτες. "Θα μείνουμε εδώ, και ό,τι γίνει." Με τα υλικά που βρήκαν, έχτισαν ένα μικρό μικρό σπίτι. "Ίσα ίσα να μας χωράει", ήταν η σκέψη τους. "Δε θέλουμε να καταστρέψουμε το όμορφο αυτό μέρος."

Όταν οι προμήθειες άρχισαν να τελειώνουν, πήραν μια απόφαση: Τα βράδια, όταν τα τρομακτικά πλάσματα του δάσους κοιμούνται ύπνο βαθύ, θα πηγαίνουν να παίρνουν τροφή και πρώτες ύλες από το δάσος. Ύστερα θα επιστρέφουν. Έτσι ποτέ δε θα κινδυνεύουν και θα ζουν μια ευτυχισμένη και ήρεμη ζωή. Κι έτσι κι έγινε. Από τότε, ζουν ειρηνικά, μαζί με το γιγαντιαίο ψάρι, στη μέση εκείνης της μικρής λιμνοθάλασσας, και ποτέ κανένας δεν πλησίασε την περιοχή και δεν έμαθε το μυστικό τους.

«Το Στοιχειωμένο Παλάτι»

Ελένη Πολύμου

Στον Edgar Alan Poe

Στην πιο γλωρεύφορη κοιλάδα μας, η οποία είναι κατοικία των αγγέλων, ένα παλάτι αγέρωχα όμορφο, λαμπρό πύργωνε με καμάρι. Στεκόταν στ' απόλυτου Μονάρχη νου διάτα! Ποτέ πιο πριν δε φτεροκόπησε φτερούγα του Σεραφείμ, πάνω από τέτοια θαυμαστή κι εξαίσιση ομορφιά!

Κυματίζανε ένδοξα, κατακίτρινα και χρυσά λάβαρα και πάλλονταν πάνω στις επάλξεις του. Αυτά γινόντουσαν παλιά, στα βάθη του Καιρού. Καθ' άνεμος ευγενικός τα χάιδευε, μια μέρα γλυκιά και σκόρπιζε γλυκό άρωμα πάνω στις πολεμίστρες.

Και οι διαβάτες που περνούσαν απ' τη γη της ευτυχίας, βλέπαν στα παραθύρια φως και να λικνίζονται πνεύματα μέσα, στο ρυθμό απ' τις χορδές ενός λαούτου, γύρω απ' τον θρόνο που ο πορφυρογέννητος βασιλιάς καθόταν και απολάμβανε με το μεγαλείο του. Ήταν άξιος ηγέτης στην καρδιά του ευγενικού του λαού.

Το Ευλογημένο Παλάτι

Βασιλεία Σκουρκέα

Ήταν κάποτε ένα μεγάλο βασίλειο, ευλογημένο από αγγέλους και κάθε καλή θεότητα. Στεκόταν στη μέση ενός τεράστιου λιβαδιού. Ένα λιβάδι καταπράσινο, γεμάτο μικρά και μεγάλα άνθη. Ένα λιβάδι όπου η μελωδία των πουλιών που τιτίβιζαν ακουγόταν ολημερίς. Ένα πανέμορφο μέρος από το οποίο, όποιος περνούσε, έστω και από μακριά, ένιωθε την καρδιά του να πάει να σπάσει μη τυχόν και χαλάσει την εθιστική εικόνα που είχε μπροστά του. Και πόσο το αγαπούσαν αυτό το μέρος όλοι, πως το σέβονταν, πως το θαύμαζαν... Ήταν ευλογημένο.

Το παλάτι, θαυματικό, είχε σημαίες που κυματίζανε στον αέρα με περηφάνια. Ακόμα και ο άνεμος το αγαπούσε αυτό το βασίλειο και του έστελνε τους πιο γλυκούς και δροσερούς ανέμους που είχε, παρασέρνοντας όμορφες μυρωδιές για να φέρει χαρά σε όλο το βασίλειο και το μεγαλείο του. Ορχήστρες στέκονταν παντού, μουσική ηχούσε σε κάθε δωμάτιο του κάστρου. Και άκουγαν τις μελωδίες οι άγγελοι και χαίρονταν, και άνοιγαν τα στόματά τους και η μουσική μάγευε. Το παλάτι ήταν ευλογημένο.

Στο κέντρο του κάστρου υπήρχε ένας θρόνος. Ένας θρόνος τεράστιος, όσος και ο εγωισμός του βασιλιά. Άκουγε τις μουσικές, έβλεπε τους θεούς και τους ανέμους με το μέρος του και γελούσε με την ευλογία του. «Είμαι τόσο καταπληκτικός που ακόμα και οι θεοί με προσκυνούν» έλεγε και ξανάλεγε στους υπηκόους του και στη γυναίκα του, τη βασίλισσα. Γιατί το παλάτι του ήταν ευλογημένο.

Η Βασίλισσα, όμως, ήταν η πιο καλόκαρδη γυναίκα που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Βοηθούσε όλους τους κατοίκους του βασιλείου. Πλήρωνε για το φαγητό τους, για τους γιατρούς τους. Αυτό δεν άρεσε στον βασιλιά, αλλά της είχε αδυναμία οπότε της επέτρεπε να το κάνει υπό τον όρο ότι ποτέ δεν θα του μιλούσε για το πως βοηθούσε τους ανθρώπους. Αυτή συμφώνησε χωρίς δεύτερη σκέψη και έσπευσε να βοηθήσει όσο περισσότερο μπορούσε. Κάθε της βήμα ήταν ευλογημένο από τους αγγέλους, όπου πατούσε λουλούδια άνθιζαν και η ευωδία τους έκανε αισθητή την παρουσία της υψηλότητας της. Οι άγγελοι βρίσκονταν γύρω της και της τραγουδούσαν τα πιο γλυκά τραγούδια.

Μέσα από τις καλοσύνες της βασίλισσας, ο βασιλιάς ωφελούνταν άμεσα. Και έτσι όπως κάθονταν στον θρόνο του, απολάμβανε το μεγαλείο του, άξιος ηγέτης στην καρδιά του ευγενικού λαού. Το παλάτι ήταν ευλογημένο.

Το παλάτι το στόλιζαν όλο και παραπάνω. Οι κάτοικοι προσφέρονταν να βοηθήσουν και να επενδύσουν στο βασίλειο, φέρνοντας τα πιο πάναγνα σεντέφια και ρουμπίνια και κάθε λογής λίθο όμορφο και ακριβό. Το παλάτι ήταν ευλογημένο.

Όντα σατανικά, ντυμένα θλίψη χτύπησαν το βασίλειο. Αρρώστια. Η βασίλισσα. Η βασίλισσα πέθανε. Ο θάνατος της αγαπημένης του, χτύπησε τον ίδιο τον Μονάρχη και του άφησε μια ανεπούλωτη πληγή. «Κλάψε λαέ!» έβγαινε στα παράθυρα και φώναζε με όλη του την ψυχή, «Τώρα κλάψτε!». Και οι υπήκοοι υπάκουγαν και οι μελωδίες των αγγέλων και των οργάνων καλύφθηκαν από αναστεναγμούς μελαγχολίας. Γιατί το παλάτι ήταν ευλογημένο επειδή η βασίλισσα το ευλόγησε. Η βασίλισσα, όμως, έφυγε, και μαζί της πήρε και την ευλογία του παλατιού.

Καμία μέρα δεν ξανάφεξε όμορφα όπως έκανε παλιά. Ερημιά. Σκοτάδι. Κρύο. Μοναξιά. Και η ευλογία του παλατιού θάφτηκε μαζί με τη βασίλισσα, η ιστορία και η δόξα που άνθιζε πήγε μαζί της. Όλοι λησμονούσαν την χαρά, αλλά εκείνη βρισκόταν στο κοιμητήρι και αγκάλιαζε σφιχτά το άψυχο σώμα της βασίλισσας. Όλα άλλαξαν. Το βασίλειο ήταν η εικόνα αυτών που το κυβερνούσαν. Και το παλάτι ήταν ευλογημένο επειδή η βασίλισσα το ευλόγησε. Η βασίλισσα, όμως, έφυγε, και μαζί της πήρε και την ευλογία του παλατιού. Ο βασιλιάς και η ασχήμια της ψυχής του χώθηκαν σε κάθε σημείο του βασιλείου και μοίρασαν τη διχόνοια, τη δυστυχία, την καταστροφή. Το παλάτι ήταν ευλογημένο επειδή η βασίλισσα το ευλόγησε. Η βασίλισσα, όμως, έφυγε, και μαζί της πήρε και την ευλογία του παλατιού.

Στα παράθυρα πλέον δεν λαμπυρίζει το γλυκό φως του ήλιου, αλλά βγαίνει ένα φως που κυλάει σαν αίμα, κόκκινο και αποπνικτικό. Το βλέπεις και θέλεις να φύγεις μη τυχόν και πέσεις στη σκιά του. Τα πρόσωπα του βασιλείου άλλαξαν. Η δυστυχία τους έκανε τέρατα που κουνιόντουσαν και λικνίζονταν στον άρρυθμο σκοπό της μελαγχολίας. Και κάθε πρωί ο βασιλιάς τους διατάζει να γελάσουν, με την ελπίδα ότι το όμορφο μέρος που ήταν κάποτε το βασίλειο θα επέστρεφε. Δεν κατάφερνε τίποτα όμως, γιατί έξω ξεχύνονταν ένα πλήθος που γελούσε με μανία, ένα πλήθος που, όμως, δεν χαμογελούσε. Γιατί το παλάτι ήταν ευλογημένο επειδή η βασίλισσα το ευλόγησε. Η βασίλισσα, όμως, έφυγε, και μαζί της πήρε και την ευλογία του παλατιού.

Αλήθεια

Αλίκη Σεβαστού

Στους Illuminati

Περάσαμε από μια ξύλινη πόρτα. Έκλεισε. Η αποστολή μας ήταν μία: Η αναζήτηση της αλήθειας. Ποιας αλήθειας, όμως; Καμία διευκρίνιση. «Θα δείτε», μας είπαν. Φοβόμαστε, αλλά δεν ξέραμε τι. Ίσως μας τρόμαξε η ασάφεια της αποστολής.

Απέσπασα με δυσκολία ένα φθαρμένο βιβλίο από τη βιβλιοθήκη. Το άνοιξα. Ήταν κενό ή έτσι νόμιζα. Ξεφυλλίζοντάς το με προσοχή, συνειδητοποίησα πως μια μόνο σελίδα, κάπου στη μέση του βιβλίου, ήταν γραμμένη. «Τι να σημαίνει αυτό;», ψέλλισα. Λατινικά γράμματα, σε αλλόκοτη σειρά, βρίσκονταν σχεδιασμένα στο βιβλίο συνοδευόμενα από τη σύγχρονη απόδοσή τους. «Όχι άλλα λατινικά», σκέφτηκα. Άκουσα μια φίλη μου να φωνάζει. «Κοιτάζτε εδώ! Μάλλον πρέπει να κάνουμε τις πράξεις.» Και όντως, έπρεπε να βρούμε τα κατάλληλα πρόσημα ώστε όλοι οι εικονιζόμενοι αριθμοί να προκύπτουν από τους συνδυασμούς. Αναστέναξα. «Ούτε μαθηματικά...»

«Μην γκρινιάζεις, Αλίκη», παρατήρησε η Ελένη. Φαίνεται πως είχα εκφράσει τη δυσαρέσκειά μου με φωνή. «Οφείλουμε να βρούμε την αλήθεια. Αφού το αναλάβαμε, θα το κάνουμε.» «Ποια αλήθεια;», διαμαρτυρήθηκα. «Κι αν εμένα η αλήθεια μου είναι ότι δεν ξέρω μαθηματικά;» Γελάσαμε και οι δύο. Επιχείρησα εν τέλει μάταια να το λύσω, έκανα όλους τους δυνατούς συνδυασμούς, αλλά τίποτα. Δεν έβγαινε. Ξαφνικά, ακούστηκε ένας περίεργος ήχος, και ένας πίνακας με γρανάζια διαφόρων μεγεθών φωτίστηκε.

Μέσω κάποιων συμβόλων, καταφέραμε να λύσουμε τον γρίφο. Τότε άνοιξε μια πύλη. Όχι, βέβαια, σαν την προηγούμενη. Ήταν μικρή, στενή. Και τότε το είδαμε. Δεν είναι δυνατόν να εξηγήσω τι είδαμε. Γιατί, απλούστατα, ο καθένας μας αντιλήφθηκε κάτι το διαφορετικό. Όσο αινιγματική ήταν η «αποστολή», τόσο αινιγματική ήταν και η αλήθεια. Δε θα έπρεπε, όμως, να μας κάνει εντύπωση αυτό, έτσι δεν είναι; Στο κάτω-κάτω, τότε δεν είναι υποκειμενική η αλήθεια;

«Αν ζούμε στις καρδιές που αφήσαμε πίσω μας δεν θα πεθάνουμε ποτέ»

Γεωργία Γραμμενίδου

«Μην τρέχεις», με θυμάμαι να του φωνάζω ενώ οδηγούσε «Σταμάτα το αυτοκίνητο θα πεθάνουμε αν συνεχίσεις να τρέχεις έτσι» του ξανά φώναξα αλλά τίποτα, ήταν σαν να μην με άκουγε , ήταν σαν να μην νοιάζεται για τον φόβο που είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπο μου ... « Σε παρακαλώ σταμάτα το αυτοκίνητο» τον παρακάλεσα ξανά και ξανά και ξανά με δάκρυα να τρέχουν στο πρόσωπό μου αλλά καμία εξέλιξη....

Δεν θυμάμαι τίποτα το συγκεκριμένο βράδυ εκτός από αυτό , δεν θυμάμαι ούτε τι έγινε μετά ,δεν θυμάμαι την γέφυρα ούτε πως πέσαμε πάνω στην κολόνα , δεν θυμάμαι τίποτα και ας έχουν περάσει τόσοι μήνες ... Ωστόσο από ότι μου έχουν πει οι γονείς μου πέσαμε πάνω σε μια κολόνα , εγώ κατέστρεψα το γόνατο μου όμως αυτός πέθανε. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ταχύτητας, μέσα σε και λίγα δευτερόλεπτα αδρεναλίνης , λίγα δευτερόλεπτα έχασα τον άνθρωπο μου , έχασα τον κολλητό μου με λένε αγάπη και αυτή είναι η ιστορία μου.....

Ήρθε λοιπόν η μέρα της κηδείας , ντύθηκα , πλύθηκα , χτένισα τα μακριά μου μαλλιά και αποφάσισα ότι πρέπει να πάω , πρέπει έστω να παραστώ αλλά ήταν τόσο δύσκολο .

Μέχρι που τον είδα . στεκόταν εκεί έξω , ακριβώς εκεί που τον είχα πρωτογνωρίσει , στο ίδιο σημείο κάτω από το τεράστιο δέντρο που στολίζει την αυλή της εκκλησιάς . Ένα δάκρυ έτρεξε από τα μάτια μου . « μου έλειπες τόσο πολύ» φώναξα και έτρεξα να τον αγκαλιάσω .Και αυτός μου είπε « Αγάπη είμαι εδώ για εσένα» Όμως δεν είχα καταλάβει ότι μόνο εγώ τον έβλεπα για αυτό η μαμά μου τρόμαξε « τι κάνεις παιδί μου πας καλά αγκαλιάζεις τον αέρα!» μου είπε και με προσγείωσε απότομα στο πλανήτη γη....

Μα πως γίνεται να σε βλέπω και να σε ακούω ,σκεφτόμουν ,ίσως φταίει το ότι μου λείπεις ίσως φταίει το ότι σε χρειάζομαι. αλλά τότε σε άγγιξα . ΣΕ ΑΓΓΙΞΑ . Μα πώς γίνεται να ακουμπώ έναν νεκρό .

Το επόμενο διάστημα η Αγάπη συνέχισε να βλέπει τον νεκρό από καιρό φίλο της όπως και άλλους νεκρούς . Οι γύρω της άρχισαν να καταλαβαίνουν ότι κάτι δεν πάει καλά . Μετά από καιρό οι γονείς της αποφάσισαν να την κλείσουν σε ψυχιατρική κλινική . Την έκανα να αισθάνεται τρελή όμως δεν ήταν . Η Αγάπη ακόμα και μέσα εκεί συνέχισε να τους βλέπει όλους ένα προς έναν , να τους χαιρετάει , να τους μιλάει, να τους αγγίζει και μάλιστα δεν είχε καθόλου συμπαράσταση , τόσο που ένοιωθε μόνη. Η Αγάπη στις 16 Μαΐου του 2006 δυστυχώς αυτοκτόνησε. Η νεκροψία έδειξε ότι η Αγάπη δεν ήταν τρελή είχε μεταστατικό μελάνωμα τέταρτου σταδίου με εντοπίσεις στο δέρμα , τον εγκέφαλο και το ήπαρ .

Ένα αθώο κορίτσι υπέφερε μέσα σε ένα τρελάδικο γιατί κανείς δεν την πίστεψε ... Οι γονείς της ψάχνοντας στα ρούχα που τους έδωσε το νοσοκομείο βρήκαν ένα χαρτάκι που έγραφε

«Αν ζούμε στις καρδιές που αφήσαμε πίσω μας δεν θα πεθάνουμε ποτέ»

Αυτή ήταν η εξήγηση της για το ότι έβλεπε τον φίλο της , τον κρατούσε ζωντανό μέσα στην καρδιά της ...

« θα μου λείψεις αγάπη» σκέφτηκα και σταμάτησα να γράφω , ένα δάκρυ έβρεξε το πρόσωπο μου.... Έτσι κατάλαβα ότι η ιστορία της αδερφής μου μάλλον πρέπει να μείνει κρυφή

Καθρέφτες**Βασιλεία Σκουρκέα***Museum of Illusions*

Δεν θέλω να ανοίξω τα μάτια μου. Ξέρω ότι θα τσούξουν μόλις αντικρίσουν το έντονο φως. Δεν θέλω όμως να τα ανοίξω επειδή θα πονέσω, ή επειδή φοβάμαι; Φοβάμαι γιατί ξέρω ότι αυτή τη στιγμή δεν βρίσκομαι στο δωμάτιό μου κάτω από το πάπλωμα. Το νιώθω στον αέρα, δεν είναι ο ίδιος. Η μυρωδιά είναι διαφορετική, δεν μυρίζει σαν το κερί λεβάντας που άναψα χτες βράδυ, ούτε σαν την μικρή τριανταφυλλιά που έχω στο θρανίο μου και κάποιες μέρες αφήνει την ευωδιά της να ανακαλύψει κάθε πτυχή του δωματίου μου. Εδώ μυρίζει κάτι πολύ απλό και γνωστό σε όλους αλλά απερίγραπτο. Μπορώ να μυρίσω ελαφρά τη μπογιά στους τοίχους, αλλά ξέρω ότι γύρω μου δεν περιτριγυρίζομαι από τοίχους. Αυτό είναι το τρομακτικό. Ξέρω τι έχω γύρω μου, το νιώθουν τα χέρια μου κι ας μη το ακουμπάνε. Έχει δροσιά εδώ μέσα. Αλλά όχι την καλή και ανακουφιστική, τη δροσιά που φτάνει στα όρια της δυσφορίας. Παίρνω τεράστιες ανάσες, ο δροσερός αέρας μπαίνει από τα ρουθούνια μου και χτυπάει τα τοιχώματα τους αφήνοντάς με αυτόν τον μικρό, αλλά ενοχλητικό πόνο. Σαν πετραδάκι στο παπούτσι. Θέλω να φύγω.

Αλλά δεν θα φύγω αν δεν ανοίξω τα μάτια μου. Πώς θα βρω την πόρτα; Και αν δεν υπάρχει πόρτα; Πώς θα ψάξω για τρόπο διαφυγής όταν ούτε τα μάτια μου δεν μπορώ να ανοίξω! Ξέρω τι θα αντικρίσω. Για αυτό δεν θέλω να ανοίξω τα μάτια μου. Η όραση μου δεν είναι τίποτα μπροστά στην οξύτητα όλων των υπολοίπων αισθήσεων μου. Δεν θέλω να ανοίξω τα μάτια μου γιατί όσο τα κρατώ κλειστά υπάρχει η μικρή πιθανότητα να είμαι λάθος. Υπάρχει αυτή η πιθανότητα στην οποία είμαι όντως στο δωμάτιο μου και απλώς δεν κοιμήθηκα καλά, ή ξύπνησα στραβά. Η άρνηση είναι από τους μεγαλύτερους εχθρούς του ανθρώπου. Κυρίως γιατί ξέρουμε την αλήθεια και δεν μπορούμε να βοηθήσουμε τον εαυτό μας να τη συνειδητοποιήσει. Είναι ο μικρός χτύπος βαθιά μέσα σου που με δύναμη και ορμή θέλει να σου υπενθυμίσει την ύπαρξη του. Εσύ τον ησυχάζεις κάθε φορά γιατί δεν μπορείς να δεχτείς την αλήθεια. Και όταν επιτέλους αυτός ο χτύπος δικαιώνεται έχεις τη φωνή στο κεφάλι σου να ουρλιάζει "ΕΙΧΑ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΕ ΑΚΟΥΣΕΣ". Πρέπει να ανοίξω τα μάτια μου. Θα μείνω για πάντα σαν νεκρή στο πάτωμα επειδή δεν θέλω να σταθώ αντιμέτωπη με την πραγματικότητα; Ξύπνα, Άντρα. Ξύπνα.

Τα μάτια μου ανοίγουν και η όραση μου είναι ακόμα θολή. Η καρδιά μου χτυπάει τόσο δυνατά που τραντάζεται όλο μου το σώμα. Σαν ένα περιοδικό φαινόμενο, μόλις τελειώσει ξαναξεκινάει, επαναλαμβάνεται στο ίδιο χρονικό διάστημα κάθε φορά. Τρέμω ή οι χτύποι της καρδιάς μου είναι αυτοί που διαταράσσουν την ηρεμία μου; Η όραση μου καλυτέρευσε και μπορώ επιτέλους να δω τι βρίσκεται γύρω μου. Αυτό που φοβόμουν είναι πλέον πραγματικότητα. Ένα δωμάτιο χωρίς διαφυγή γεμάτο με καθρέφτες σε κάθε του επιφάνεια. Μπορώ να νιώσω το βλέμμα των αντανakλάσεων μου να τρυπά κάθε σημείο του σώματος μου. Δεν μπορώ να βλέπω τον εαυτό μου. Θέλω να κλείσω τα μάτια μου και να χαθώ από αυτό το μέρος για πάντα. Αν κλείσω όμως τα μάτια μου, θαρρώ πως οι αντανakλάσεις μου θα δραπετεύσουν από το καθαρό τζάμι και θα με κυνηγούν για μια αιωνιότητα. Το βλέμμα μου θα έπρεπε να είναι συγκεντρωμένο σε έναν καθρέπτη, τα μάτια μου όμως ρίχνουν κλέφτες ματιές γύρω μου. Πρέπει να σιγουρευτώ πώς όλα είναι στη θέση τους. Όλες οι αντανakλάσεις ακολουθούν τις δικές μου κινήσεις.

Είμαι σίγουρη, πλέον, πως οι αντανakλάσεις δεν θα βγουν για να με κυνηγήσουν. Βλέπω όμως τα στόματά τους να ανοίγουν και οι φωνές τους δεν αργούν να ηχήσουν και στα αυτιά μου.

"Πώς είσαι έτσι, ειλικρινά δεν θα μπορούσα ποτέ"

"Σε παρακαλώ, βάλε λίγο μέικ-απ, δεν αντέχω να βλέπω την ασχήμια σου"

"Τι έφαγες το μεσημέρι; Δεν ξέρω τι μπορεί να έφαγες, αυτό που ξέρω είναι ότι έφαγες πολύ. Μήπως να το κόψεις σε καμία σαλάτα μπας και χάσεις κανένα κιλό;"

"Τα ρούχα σου είναι ό,τι να ναι. Δεν ταιριάζουν καθόλου με το σωματότυπό σου"

Σταμάτα να τρως. Βάψου λίγο. Μήπως να χάσεις κανένα κιλό; Φτιάξε λίγο το μαλλί σου, έτσι φαίνεται η άσχημη μούρη σου.

Οι αρθρώσεις στα ακροδάχτυλα μου έχουν ασπρίσει. Νιώθω το αίμα μου να σταματάει την κυκλοφορία και να επιστρέφει στην καρδιά. Νιώθω το βάρος της, έχει γεμίσει με αίμα. Οι ανάσες μου κομμένες. Προσπαθώ να αυτοσυγκρατηθώ. Τα πρώτα δάκρυα δεν αργούν να κυλήσουν και να δροσίσουν τα καυτά μου μάγουλα.

Με ορμή, το χέρι μου σχηματίζει γροθιά και χωρίς λύπηση πέφτει κάτω στον πρώτο καθρέφτη κάνοντας τον θρύψαλα. Ανάμεσα στα σπασμένα γυαλιά μπορώ να διακρίνω το κόκκινο από το αίμα μου. Ο επόμενος καθρέφτης ήταν εξίσου εύκολος. Ήθελε δύο χτυπήματα και καταστράφηκε. Οι επόμενοι ήταν πιο δύσκολοι. Ίσως γιατί ήταν από πιο ανθεκτικό υλικό, ίσως το χέρι μου πονούσε από τις προηγούμενες φορές και δεν μπορούσε να ασκήσει τόση δύναμη.

Γρήγοροι παλμοί, γρήγορες ανάσες. Νιώθω τον πόνο στο χέρι μου να μεταδίδεται σαν ηλεκτρισμός στο υπόλοιπο σώμα μου. Έχω ιδρώσει και τα μαλλιά μου έχουν κολλήσει στο πρόσωπό μου. Έχει μείνει ένας καθρέφτης, όμως αυτόν δεν έχω κουράγιο να τον καταστρέψω. Δεν αντέχω. Το γόνατά μου λυγίζουν και δεν μπορούν να με κρατήσουν όρθια. Παραδίνομαι και αφήνω τον εαυτό μου να πέσει στο πάτωμα.

Στον καθρέφτη κοιτάω την αντανάκλασή μου. Είμαι όντως εγώ αυτή; Η μορφή μου αλλάζει και στον καθρέφτη βλέπω ένα μικρό κοριτσάκι. Το αναγνωρίζω αμέσως. Ποιος δεν θα μπορούσε να αναγνωρίσει τον εαυτό του; Με κοιτάει και την κοιτάω. Το βλέμμα της λυπημένο, τα φρύδια της συνοφρυωμένα. Λαχανιασμένη της λέω "Γιατί με κοιτάς έτσι; Εγώ είμαι! Εσύ είσαι αυτό που βλέπεις τώρα απέναντι σου! Δεν φταίω εγώ για αυτό, εσύ φταις!" της έλεγα και της φώναζα ξανά και ξανά. Το στήθος μου ανεβοκατέβαινε γρήγορα σε ακανόνιστους ρυθμούς. Αυτή έφταιγε. Αν είχε μάθει να αγαπάει τον εαυτό της έτσι όπως ήταν, ίσως να μην έκανε τέτοιες σκέψεις για τον εαυτό της. Για αυτό κατέληξα έτσι. Ένα αιματηρό χάλι, γεμάτο αηδία και μίσος στην ψυχή. "Αυτό ήθελες να γίνω; Ένα τέρας;" της είπα. Δεν αντέδρασε. Με κοίταξε με ένα βλέμμα γεμάτο λύπηση. "Δεν καταλαβαίνεις τι έκανες;" μου είπε και αφού με κοίταξε για τελευταία φορά, εξαφανίστηκε.

Όχι. Έκανα λάθος. Οι φράσεις που φώναζαν οι αντανάκλασεις δεν ήταν οι δικές μου σκέψεις, αλλά του έξω κόσμου. Όλα τα απαξιωτικά σχόλια δεν βασάνιζαν το δικό μου μυαλό, αλλά ήταν πράγματα που έλεγαν άλλοι. Η δική μου αντανάκλαση επέστρεψε και αντικατέστησε αυτήν του παρελθοντικού μου εαυτού. Κοίταξα για άλλη μια φορά τον εαυτό μου στον καθρέφτη και κόντεψα να μη με αναγνωρίσω. Η ερώτηση συνέχισε να παίζει στο κεφάλι μου, "Δεν καταλαβαίνεις τι έκανες;". Καταλαβαίνω. Τώρα καταλαβαίνω. Κατέστρεψα τον εαυτό για τα λόγια των άλλων. Πόνεσα σωματικά και ψυχικά επειδή οι άλλοι είπαν. Έχασα τον εαυτό μου στα αηδιαστικά σχόλια των ξένων. Έχασα το παιδί που είχα μέσα μου, γιατί ποτέ δεν το αγάπησα πραγματικά...

Οι Καθρέφτες της Ψυχής

Ελένη Πολύμου

Πριν από πολλές χιλιάδες χρόνια, σε έναν μακρινό και απόμακρο τόπο, εν ονόματι Σπέκουλ, ζούσε ο Βύρος με την οικογένειά του. Εκείνοι οι άνθρωποι ήταν αγρότες και εργάζονταν σκληρά καθημερινά για το προς το ζην.

Ο Βύρος όμως, ήταν άνθρωπος ανήσυχος. Κάτι τον ενοχλούσε στη ζωή του και δεν ήξερε τι. Αποφασισμένος λοιπόν, το έσκασε μια νύχτα και άφησε την οικογένειά του πίσω για να βρει τους Καθρέφτες της Ψυχής. Αυτοί οι καθρέφτες ήταν ένας ακόμα πιο αρχαίος μύθος. Κανείς δεν ήξερε αν ήταν αληθινοί ή όχι. Σύμφωνα με τον μύθο, όποιος έμπαινε στον χώρο με αυτούς τους καθρέφτες, έβρισκε την πραγματική του φύση, τις τάσεις της ψυχής του. Όμως δεν το είχε επιβεβαιώσει κανείς ποτέ και λεγόταν πως για να φτάσεις εκεί η περιοχή ήταν δύσβατη.

Με τον δήθεν χάρτη λοιπόν στο χέρι και με θάρρος, ο Βύρος ξεκίνησε αυτό το ταξίδι μήπως και η τύχη του, του χαμογελούσε. Πέρασε ερήμους και βουνά, μακρινούς ωκεανούς και χιόνια. Μια μέρα μάλιστα κόντεψε να πεθάνει από το κρύο. Ήταν πλέον κουρασμένος και οι ελπίδες του άρχισαν να λιγοστεύουν ώσπου μια μέρα, αντίκρισε έναν πελώριο λόφο με μια ηλιαχτίδα να ξεπηδά από μέσα του ως αντανάκλαση του ήλιου. «Αυτό είναι!», φώναξε με ενθουσιασμό και ξεκίνησε να ανεβαίνει τα πέτρινα σκαλοπάτια.

Όταν έφτασε στην κορυφή, τα μάτια του γυάλισαν με αυτό που αντίκρισε. Υπήρχε μια ξύλινη πύλη γεμάτη λουλούδια και χρυσάφι. Ήταν σαν καθρέφτης, μόνο που στο εσωτερικό του γυρνούσε ένα διάφανο πηχτό μίγμα που λαμπύριζε. Ο Βύρος χωρίς δισταγμό μπήκε από την πόρτα, στο γεμάτο με καθρέφτες, δωμάτιο.

Ξαφνικά ακούστηκε μια σιγανή φωνή «Βύρος είναι το όνομά σου και βλέπω πως ανησυχίες έχεις στην ψυχή σου. Δες καλά την αντανάκλαση σου για να βρεις τον πραγματικό εαυτό σου...». Ο άντρας κοίταξε καλά την αντανάκλασή του σε όλους τους μαγεμένους καθρέφτες. Ένιωθε έναν αέρα να τον διαπερνά, που του προκάλεσε ένα ρίγος. Ήταν σαν υπνωτισμένος. Τα μάτια του άρχισαν να κλείνουν, ώσπου αντίκρισε τον κάθε του εαυτό. Τρόμαξε με αυτό που είδε! Το ένα του πρόσωπο ήταν σκληρό και άσχημο, το άλλο του τρομακτικό, ένα άλλο γελούσε σατανικά και ένα από αυτά ήταν

λυπημένο. Δε μπορούσε άλλο να βλέπει την ψυχή του και βέβαια δεν ήθελε να επιλέξει μία από αυτές.

Προσπάθησε να βγει από τον χώρο, όμως μόνο αν επέλεγε έναν καθρέφτη θα μπορούσε να βγει. Οργισμένος, ο Βύρος, με τους καθρέφτες άρχισε να τους χτυπάει μέχρι που τους έσπασε έναν. Παρόλα αυτά παγιδεύτηκε για πάντα στο πλέον σκοτεινό δωμάτιο και κανείς δεν τον ξαναείδε.

Από τότε, οι άνθρωποι είναι αναγκασμένοι να ζουν με κάθε κομμάτι της ψυχής τους, όποιο κι αν είναι αυτό και ποτέ δε μπορούν να την κατανοήσουν πλήρως.

Adventure of a lifetime

Αθανάσιος Αλεξίου

Ήταν μια συνηθισμένη Κυριακή για τους κατοίκους μιας μικρής γερμανικής επαρχίας ώσπου μια ομάδα τριών παιδιών που ονομαζόταν «ομάδα φωτιά» σε μια προσκοπική περιπέτεια ανακάλυψε μια σπηλιά που προηγουμένως ήταν σκεπασμένη.

Δ - Θανάση, Κώστα ελάτε να δείτε τι βρήκα (είπε ο Δημήτρης), τι λέτε να έχει εκεί μέσα;

Κ -Δεν ξέρω αλλά θέλω να πάω να το εξερευνήσω (είπε ο Κώστας)

Θ -Πριν μπούμε καλύτερα να του δώσουμε ένα όνομα για να το έχουμε σαν δικό μας καταφύγιο (είπε ο Θανάσης)

Δ- Καλή ιδέα, πως θα σας φαινότανε το όνομα η σπήλιά του Köln;

Θ- Ωραίο, αλλά είναι ανάγκη να δώσουμε το όνομα του χωριού μας;

Κ- Παιδιά πάμε να το εξερευνήσουμε και αποφασίζουμε μετά!

Έτσι οι τρεις φίλοι μπήκαν στην σπηλιά και ξεκίνησαν να περπατούν. Κατά την εξερεύνηση τους όμως σταδιακά άρχισαν να βλέπουν όλο και περισσότερες πατημασιές από κάποιον άλλο που είχε περάσει από εκεί πολύ καιρό πριν.

Κ- Παιδιά καλύτερα να φύγουμε φοβάμαι!

Δ- Έλα ρε μην φοβάσαι οι τρεις μας ενωμένοι μπορούμε να καταφέρουμε τα πάντα, ποιο είναι το χειρότερο που μπορεί να μας συμβεί, έλα να συνεχίσουμε λίγο ακόμη!

Μετά από λίγο ακόμη περπάτημα οι τρεις φίλοι συνάντησαν μια διχάλα, ο Θανάσης και ο Δημήτρης χωρίστηκαν ενώ ο Κώστας επειδή φοβότανε έμεινε πίσω και περίμενε να επιστρέψουν οι φίλοι του.

Πέρασαν ώρες μα δεν υπήρξε κανένα ίχνος ζωής από κανέναν από τους δύο, έτσι ο Κωστάκης αποφάσισε να μαζέψει όσο θάρρος μπορούσε να έχει ένα δεκάχρονο παιδάκι και ξεκίνησε να ψάχνει για τους φίλους του πιο φοβισμένος από ποτέ. Ξεκίνησε

από την πλευρά του Θανάση αναζητώντας κάποια ένδειξη, ως που σύντομα έφτασε στο τέλος του δρόμου. Έτσι άρχισε να ψάχνει στον τοίχο για κάποιο στοιχείο ως που μια καταπακτή άνοιξε και βρέθηκε σε κάποιου είδους αρχαίο μυστικό καταφύγιο όπου βρήκε τους φίλους του.

Σε εκείνο το δωμάτιο έμειναν για τόσο χρόνο που έμοιαζε με δυο ημέρες, κατά τις οποίες τα τρόφιμα που είχαν ετοιμάσει για την προσκοπική περιπέτεια τελείωναν και μαζί με τα τρόφιμα τελείωναν και οι ελπίδες τους. Όσπου ο Θανάσης έπεσε κατά λάθος επάνω σε έναν σταλακτίτη ο οποίος λύγισε και άνοιξε τον τοίχο αναδεικνύοντας ένα ακόμη δωμάτιο.

Εκεί σε έναν από τους τοίχους ήταν χαραγμένο <Δεν υπάρχει διαφυγή> και σε μια γωνία ήταν τα απομεινάρια ενός άλλου ανθρώπου του οποίου τα παπούτσια ταίριαζαν με τις πατημασιές που είχαν βρει. Αυτό όμως που παρέλειψαν και μόνο συνειδητοποίησαν αργότερα είναι πως υπήρχε ένα τραπέζι από πέτρα πάνω στο οποίο βρισκόταν χαραγμένα 5 νούμερα τα οποία όπως ανακάλυψαν έπρεπε να τοποθετήσουν στην σωστή σειρά σε ένα μηχανήμα με τροχούς που βρήκαν στον τοίχο. Είχαν δοκιμάσει περίπου χίλιους συνδυασμούς αλλά τίποτα δεν γινόταν ως που τα κατάφεραν άνοιξε η τελευταία πόρτα. Τότε όμως τα πάντα σκοτείνιασαν και ακούστηκαν φωνές από γύρω τους:

-Παιδιά φτάνει τόσο το τερματίσατε το παιχνίδι.

Έτσι σιγά σιγά ένα ένα τα παιδιά έβγαλαν τις μάσκες εικονικής πραγματικότητας και άρχισαν να σχολιάζουν την εμπειρία τους.

Θ- Νόμιζα πως ήταν Αληθινό!

Δ- Νιώθω πως όντως πέρασαν δυο ημέρες!

Κ- Το ήξερα πως κάτι δεν πήγαινε καλά!

Τελικά η περιπέτεια που έζησαν ήταν φανταστική σε ένα άλλο σύμπαν πού μακρινό, αλλά το μόνο που είναι σίγουρο πως θα τους μείνει αξέχαστη.

Ο πνιγμός

Ελένη Πολύμου

Στον Δημοσθένη Βουτυρά

Ξάπλωνα στο κρεβάτι μου και διάβαζα ένα βιβλίο για τις πολιτικές επιστήμες. Ήταν δερματόδετο, μπλε στο χρώμα, βαρύ-λογικό για ένα βιβλίο πεντακοσίων σελίδων-και μύριζε σαν ζυμάρι. Το ξέρω, μπορεί να φαίνεται περίεργο που ένα παιδί σαν και μένα, από αυτά τα απομακρυσμένα χωριά θέλει να σπουδάσει πολιτικές επιστήμες, μα πόσο θέλω να φοιτήσω στη Θεσσαλονίκη, να βγαίνω με τους φίλους μου στα πολυτελή καφέ, να παίρνω το λεωφορείο από τη στάση κάθε μέρα στις 8:00...

«Χαζέ!», μου φωνάζει η μαμά μου. «Πώς θα πας εκεί, μου λες! Με τι χρήματα, σε τι σπίτι. Πολιτικές επιστήμες και βλακειές σου λένε μετά». Ειρωνευόταν και όλο ειρωνευόταν. Και αν τολμούσα να της πω «Και τι, θα γίνω βοσκός σαν τον πατέρα μου;», με κοροϊδευτικό ύφος, με έβλεπα να κοιμάμαι και στο μαντρί. Οπότε το βούλωνα και κλεινόμουν στο δωμάτιό μου με δάκρυα στα μάτια, παλεύοντας να κρύψω τους λυγμούς μου, σαν πρόβατο που ξεψυχούσε.

Ο πατέρας μου από την άλλη δεν πολυασχολούνταν. Κάθε πρωί στις 7:00 με ξυπνούσε με μια βροντερή φωνή για να πάω να τον βοηθήσω με τις δουλειές. «Άντε παλικάρι μου, κατέβα κάτω να φας το πρωινό που σου έφτιαξε η μάνα σου και φεύγουμε!». Και αυτό προφανώς με εκνεύριζε αλλά δεν έβγαζα μιλιά, μόνο και μόνο γιατί ήξερα πως ο μπαμπάς μου δεκάρα δεν έδινε για το τι θα σπουδάσω, αρκεί να με συντηρεί.

Αυτά σκεφτόμουν ξανά και ξανά και κοιτούσα το ταβάνι. Ξάφνου ακούω έναν απότομο ήχο από την πόρτα και πετάγομαι. Κατευθείαν, κρύβω το βιβλίο κάτω από το μαξιλάρι μου, καθώς ήμουν σίγουρος πως πίσω από αυτόν τον αποκρουστικό ήχο κρυβόταν η μαμά μου. Και δεν είχα άδικο. Αυτή ήταν, μόνο... μόνο που αυτή τη φορά ήταν αλλιώς. Το πρόσωπό της ήταν ταραγμένο, γλωμό θα έλεγε κανείς. «Γιάννη!», είπε «Τρέχα γρήγορα. Ο Κώστας, ο Κώστας πνίγεται. Κολυμπούσε στο ποτάμι μα δυσκολεύεται τρέχα σου λέω παιδί μου να βοηθήσεις τι κάθεσαι!». Σηκώνομαι και εγώ αστραπιαία από το κρεβάτι και αρχίζω να τρέχω. Η ανάσα μου άχνιζε από το κρύο σαν τους ατμούς στο νερό της θάλασσας από την ομίχλη. Στην αρχή παραξενεύτηκα γιατί ήξερα πως ο Κώστας πήγαινε σχεδόν κάθε μέρα στον Αλιάκμονα, αποκλείεται να μην ήξερε να κολυμπάει. Τέλος πάντων δεν έχει τώρα αυτό νόημα πρέπει να βιαστώ.

Πλήθος ανθρώπων είχε μαζευτεί γύρω από το ποτάμι και δημιουργούνταν ένας όχλος. Άρχισα να στριμώχνομαι για να μπορέσω να δω. Όσο πλησίαζα ακουγόταν ένας περίεργος ήχος, σαν πλατσούρισμα. Κάθε σταγόνα που βυθιζόταν ξανά στο ποτάμι, μου τρυπούσε τα αυτιά. Ευτυχώς, κατόρθωσα να βγω μπροστά μπροστά και όλα μου ήταν πλέον ξεκάθαρα. Οι χτύποι της καρδιάς μου ακούγονταν όλο και πιο δυνατά το δευτερόλεπτο. Η αδρεναλίνη μου είχε ανέβει στα ύψη. Ο φίλος μου πνιγόταν, ναι πνιγόταν. Ένα θαλάσσιο τέρας τον κατάπινε ζωντανό. Ένα τέρας από το οποίο ούτε ένας ημίθεος θα μπορούσε να γλιτώσει. Τα μάτια μου άρχισαν να ζαλίζονται από τον ρυθμό του. Οι κραυγές του Κώστα άρχισαν να βουλιάζουν από το νερό.

Δεν ήξερα τι να κάνω. Πραγματικά τι να κάνω. «ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ!», φώναζα μα κανείς δεν ήταν σε θέση να μου δώσει σημασία. Άρπαξα λοιπόν ένα γερό κλαδί και το έσυρα προς το μέρος του Κώστα. «Πιάσου, πιάσου γρήγορα!». Το αγόρι δυσκολεύτηκε λίγο αλλά κατάφερε να πιαστεί. Η δύναμη της ρουφήχτρας τον τραβούσε στα έγκατα του βυθού. Δεν τα βάλαμε όμως κάτω. Ζήτησα βοήθεια κι από άλλους συγχωριανούς και ξεκινήσαμε να τραβάμε όλοι μαζί. Οι φλέβες στα χέρια μου διαστέλλονταν και ο ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό μου. Δε σκεφτόμουν τίποτα άλλο παρά αυτό.

Ύστερα από λίγη ώρα προσπάθειας και μόχθου, ο Κώστας άρχισε να ανεβαίνει προς την επιφάνεια. «Τα καταφέραμε!». Ήμουν τόσο ενθουσιασμένος. Πριν τον σηκώσουμε του αφήσαμε λίγο χρόνο να συνέλθει από τη ζαλάδα. Του προσέφερα λίγο νερό και εκείνος με ευχαρίστησε με ένα χαμόγελο ανακούφισης. Έσωσα μια ζωή σήμερα, σκεφτόμουν. Δεν είχα συνέλθει ακόμα από το σοκ που είχα βιώσει για πρώτη φορά στη ζωή μου. Ήταν μια εθιστική αίσθηση που ήθελα να βιώσω ξανά και ξανά.

Απόψε το βράδυ δεν κοιμήθηκα. Σκεφτόμουν την ίδια εικόνα του φίλου μου. Τι κι αν δεν τον σώζαμε; Τι κι αν τον κατάπινε για πάντα η ρουφήχτρα και τον έπνιγε; Παράξενο πράγμα η ρουφήχτρα. Άπαξ και σε αγκαλιάσει σφιχτά, δε σ' αφήνει. Ό,τι εγκλωβίζεται μέσα της χάνεται για πάντα. Σαν να μεταφέρεται σε άλλη διάσταση, σε άλλο κόσμο. Σηκώθηκα και κάθισα στο γραφείο μου. Άρπαξα ένα μολύβι και ένα χαρτί και άρχισα να σχεδιάζω την εικόνα του μυαλού μου. Ήταν τόσο έντονη, τόσο ρεαλιστική. Την κρέμασα στον τοίχο μου για να θυμάμαι ετούτη τη μέρα, την τόσο συγκλονιστική.

Μου άφησε ένα στίγμα στην ψυχή μου. Ίσως να ήταν χαρούμενο, ίσως λυπημένο. Ποτέ δεν τόλμησα να ξανακοιμηθώ σε ποτάμι, με το ζόρι στη θάλασσα. Πάντα θυμόμουν αυτό το μίξερ νερού που σε βυθίζει, σε εξαφανίζει. «Γράνγκ!». Άντε πάλι αυτός ο ήχος. «Τι κάνεις πάλι Γιάννη νυχτιάτικα!», είπε η μαμά μου και συνέχισε «Αν διαβάζεις πάλι αυτές τις επιστήμες θα πάρω το

βιβλίο και θα στις φέρω στο κεφάλι!». Φεύγοντας έκλεισε το φως επιδεικτικά, μα εγώ αυτή τη φορά δεν έκλαιγα, μόνο γελούσα.

